

toplumsal özgürlük

10 TL / Mayıs 2025

Halkın gücü bir adım ileri!

Unutmayalım ki kendiliğinden çekilmeyecekler. Ancak biz örgütlü bir güçle ilerlersek faşizmi yenebiliriz. Ülkeyi, insanca ve onurlu yaşanacak demokratik bir cumhuriyetle buluşturabiliriz. Kaderimiz kendi ellerimizde.

Yepyeni bir sürece girdik. Halkın öfkesinin kendini sokakta somut olarak gösterdiği anlar çok azdır. Az gelir. Geldi mi de az kalır. İşte tam böyle, eşine az rastlanır tarihsel zamanlardan geçiyoruz. On yıllara sığacak olayları günler düzeyinde yaşıyoruz 19 Mart'tan bu yana. İktidarın büyüğü bozuldu. Yirmi küsur yılda türlü baskı ve zor yoluyla yükselttiği korku duvarının aşılmağıydı o büyü. Halk, 19 Mart'ta öğrencilerin açtığı yola dökülerek aşılmaz sanılan o duvarı aştı. Depremde yakınını kaybedenin acısıyla maaşını alamayanın, geleceksiz kalan öğrenciyle evladını yangında kaybedenin,

köyünde maden istemeyenle torpil yüzünden atanamayanın öfkesi, acısı, derdi aynı sokaklarda buluştu. Hepsini besleyen ve henüz yalnızca nüve olarak beliren çekirdek ise yoksulluktu. Egemenlerin tek korkusu şudur: Sokakta buluşan tüm bu öfke oklarının kendisine, sermayenin çıkarlarına dönmesi! İşte 19 Mart darbesinin açığa çıkardığı meşru öfkeye yönelik baskıların sebebi de bu. İktidar korkuları!

İktidar kararlı!

Hepimiz gördük değil mi? Kurumsallaşma yolundaki faşizm gençliğin ve halkın tokadını yiyince afalladı. Ancak elbette baştan ayağa örgütlü,

güçlü olan ve durdukları anda yenileceklerini bilen iktidar güçleri geri adım atmamakta, faşizmi kurmakta kararlı! Biraz güç toplayıp daha sert şekilde ilerlemek istiyorlar. Oldukça kararlılar. Şimşek programını uygulamakta, sokaklara çıkan halkı bastırmakta, baskı ve şiddeti artırarak yol almakta, bu ülkeyi uçuruma sürüklemekte kararlılar! Aksi çünkü kendi yok oluşları demek! Onları sadece sarsmak yetmez! Yenmemiz gerekiyor.

Halkın kaderi kendi ellerinde

Neydi sokaklarda en çok atılan slogan hatırlayalım: Bu daha başlangıç, müca-

deleye devam!

Evet, bu henüz başlangıç. Karmaşık ama umut ve enerji dolu bir sürecin içinden geçtik, geçiyoruz halk güçleri olarak; işçiler, kadınlar, gençler, liseliler kendini sokakta keşfetti, politikleşti, öfkesini başkısıyla birleştirdi. Ama bu elbette yetmez. 1 Mayıs bu noktada önemli bir eşikti. Ülkenin her yanında kitlesel kutlamalar yapıldı. 1 Mayıs eşik çünkü tüm bu denkleme işçi sınıfının dahil olması tüm dengeleri halk yararına değiştirecektir. Şimdi sırada, sokaklara akan gücümüzü örgütlemek var. Bu örgütlülüğü semtlere, mahallelere, sokaklara, apartmanlara; fabrikalara, okullara yay-

mak ve oralarda kökleşmesini sağlamak gibi bir görevimiz var. Onlar örgütlüler. Onlar, her koşulda kendi sistemlerinin devamı için yan yana geliyor ve birlikte hareket ediyorlar. Sınıfsal çıkarları uğruna yapmayacakları ittifak atmaya-cakları adım yok! Unutmayalım ki kendiliğinden çekilmeyecekler. Ancak biz örgütlü bir güçle ilerlersek faşizmi yenebiliriz. Bu ülkeyi, insanca ve onurlu yaşanacak demokratik bir cumhuriyetle buluşturabiliriz. Kaderimiz kendi ellerimizde.

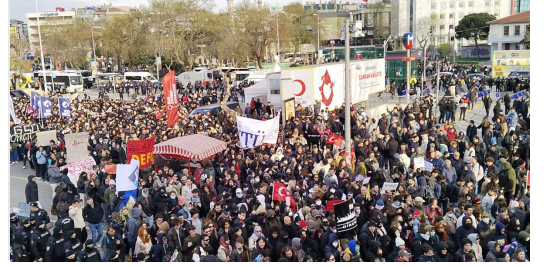
Korku duvarı aşıldı! Şimdi örgütlü güce dönüşme vakti!

Halkın öfkesi, iktidarın kararlılığı

Oğuzhan Kayserilioğlu

19 Mart darbesinin ve darbenin hemen sonrasında öğrenci gençliğin açtığı yoldan sokağa çıkan halkın hareketinin belirlediği yeni bir dönemin içindeyiz. “Başkanlık Sistemi” adlandırmasıyla iktidar koalisyonu tarafından yapılandırılan faşizmin kurumsallaştırılması sürecinin temelleri henüz yerli yerinde duruyor, hatta iktidar kendisini zorlayan yeni dönemin koşulları içinde bile sokağın bir hırs ve öfkeyle ileri adım atmaya devam etmektedir.

(...) Devamı 4. sayfada

Suriye’de iç savaşa doğru ve Kürtler

Ferhat Toros

Orta Doğu “aynı” kaos yolunda “ayrı” kulvarlara giren bir savaş makinesi adeta. Doğanın “tek-rardaki mucizesi” Orta Doğu da kısır döngülü “acize” oluyor. 7 Ekim “Aksa Tufanı” 8 Aralık Suriye’de Esad rejiminin yıkılması yeni kulvarlar açmış, eşikler yaratmıştı. Suriye özelinde içindeki farklı etnik toplumsallığı, tek adam tek millet diktatörlüğüyle (Suriye Arap Geçici Hükümeti) içerden kırıp çatlatırken; emperyalist güçlerin (Başta ABD, İngiltere, İsrail, AB) bölgesel güçler olan Katar, Suudi Arabistan, BAE, Mısır, Türkiye, Ürdün’ün dışardan kuşatmasıyla baskılanıp patlaklar oluşturuyor.

(...) Devamı 2. sayfada

1 Mayıs 2025: Alan tartışmasına sığmayan görevlerimiz

Bütün bakiyeleriyle 1 Mayıs 2025 bizindir. Ancak, bir “mekân tartışması” olarak yaşanan 1 Mayıs’ın örgütlenme sürecini ne güçler dengesindeki yerimizden ne de solun içinde olduğu krizden bağımsız değerlendirebiliriz.

Juliana Gözen

Kendini dört bir yandan çizilmiş sınırlarla sıkışmış hisseden bir halkın ablukayı yıkıp sokaklara taşıdığı; güçler dengesinde değişimlerin yaşandığı bir atmosferde karşıladık 1 Mayıs’ı. Sınıf savaşının güncel güç dengelerinde işçi sınıfının politik iradesini gösterdiği gün olan 1 Mayıs, hemen öncesinde faşist rejim-devlet inşasının bir adım daha öne atılmasıyla daha da önem kazandı. Özellikle faşist darbeye karşı gelişen halk tep-

kisi o ana kadar herkesin kendi sokağında büyüttüğü itirazlarla da birleşerek faşist koalisyonun karşısına dikildi. 1 Mayıs’a giden süreç sokakta kurulan bu halk koalisyonu ile şekillendi. İleri doğru büyük ve kapsamlı bir adım atma niyetiyle hamle yapan faşist koalisyon, ileriye doğru hamle yapan geniş ve militan bir halk hareketiyle karşı karşıya geldi. İşte 1 Mayıs böyle bir atmosferde gerçekleşti. 19 Mart sonrası gelişen kitle hareketinin 1 Mayıs alanlarına yansıdığını; başta işçi ve

emekçiler olmak üzere iktidarın saldırılarına maruz kalan her kesimin talepleriyle daha yaygın ve kitlesel olarak sokakta olduğu bir 1 Mayıs geçirdik. Dahası

19 Mart’a rengini veren gençlik yine kendi rengiyle, kendi gündemiyle ve dinamizmiyle 1 Mayıs’a da damgasını vurdu.

(...) Devamı 2. sayfada

Bölgede diplomasi trafiği

Özcan Avcı

Geçtiğimiz son bir ay içerisinde bölgede birbiri ile pek az ilişkili görünen fakat belki de bazı yönleriyle yakından bağlı olduğunu söyleyebileceğimiz bir dizi diplomatik görüşmelere tanıklık ettik. Bunlardan önemli gördüklerimizi ardı sıra yazmamız gerekirse şöyle sıralayabiliriz: 1) İran Dışişleri Bakanı Abbas Arakçı ile ABD Orta Doğu Özel Temsilcisi Witkoff’un Mas-kat ve Roma’da 12-26 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirdikleri üç görüşme. 2) Irak Başbakanı Sudani’nin nisan ayının ilk yarısında KDP lideri Barzani ile görüşmesi.

(...) Devamı 6. sayfada

Yumruğun ardından

Bir yumruk olayların gidişatını dizayn etmeye yetmeyebilir. Ama olan biten hakkında çok şey söyler. 2 İktidar mücadelesi sertleşiyor, sertleşecek.

Şimşek Programı’nda neden ısrar ediliyor?

İktidar blokunun içerisinde hâkim sermayenin bu programın devamı konusundaki uzlaşısı söz konusu. 5

Kanal İstanbul: Sermayenin yıkım coğrafyası

Kanal, yalnızca suyu değil, mülkiyeti de yönlendiriyor. 7

POLİTİKA

1 Mayıs 2025

Alan tartışmasına sığmayan görevlerimiz

Türk Metal'in fabrikalardan aileye ve hatta çocuklara dek hegamon kıldığı ideolojik zemin karşısında Birleşik Metal-İş sendikasının fabrikalardan yaşam alanlarına yayılan demokratik-halkçı bir politik ve pratik çalışmayı yoğunlaştırması belirleyici bir ihtiyaçtır.

Juliana Gözen

(...) 1. sayfadaki devam

Herkesin içinde sıkışıp kaldığını hissettiği ablukayı, 19 Mart gününde üniversiteli gençlerin yüklenerek açması; geleceksizlik ve güvencesizlik kısıncısı içinde ezilen gençliğin, 1 Mayıs alanlarına oluşturdukları formlarla (boykot komiteleri, dayanışma ağları vb.) katılmasının yolunu da açtı.

Normalleşmenin sınırı:
Taksim ve 1 Mayıs

19 Mart ile birlikte yaşanan

süreç, 1 Mayıs'ın örgütlenme niteliğini değiştirebilecek potansiyelleri bağrında taşıyordu. İşçi sınıfı ve sermaye arasındaki kavga'nın bedelleriyle cisimleştiği yer olan Taksim Meydanı, oluşan kitle hareketinin meşru hedefi olarak öne çıkmıştı. Potansiyel ile örgütlülük gücü arasındaki açığı farkına, hareket stratejik içerik kazandırabilecek, taktik öncülük yapabilecek bir odağın yoksunluğu da eklenince, Taksim Meydanı; sendikal bürokrasinin

bugünkü hâkim temsilcileri ile CHP'nin ortak tutumuyla halk hareketine kapatıldı. CHP'nin, 2024 yerel seçim sonuçlarını arkasına alarak inşa ettiği Saraçhane merkezli "normalleşme" hattı, Taksim'i halktan uzak tutma görevini üstlendi. Mesele, emeğin sermaye karşısında kazanabileceği ileri bir mevzi olunca, herkesin temsil ettiği sınıfının çıkarına pozisyon alması kaçınılmazdır.

Bütün bakiyeleriyle
1 Mayıs 2025

Bütün bakiyeleriyle 1 Mayıs

2025 bizimdir. Ancak, bir "mekân tartışması" olarak yaşanan 1 Mayıs'ın örgütlenme sürecini ne güçler dengesindeki yerimizden ne de solun içinde olduğu krizden bağımsız değerlendirebiliriz. Tartışmayı yalnızca alan tercihine indirgemek; ne sendikal bürokrasinin icazetçi hattına gerçek bir itiraz örgütleyebilir, ne de büyüyen halk muhalefetinin önünü açabilir. Diğer taraftan, kitleselliği esas merkeze alarak, nesnellüğün içinde beliren gerçek olasılıkları icazetçi alan içinde ehli-

leştiren eğilimler de başka bir egemen siyasetin projesinin kitlesi hâline gelmeye başlar. 1 Mayıs 2025 güncel koşullar içerisinde işçi sınıfının politik iradesini güçlendirecek, sadece biçim değil aynı zamanda içeriği de belirleyecek şekilde ele alan bir taktik duruşla örgütlenebilirdi. Bu anlamıyla 2025 1 Mayıs'ı bu yönde kimi kazanımlar içerdi ancak daha gidilecek çok yolumuz olduğu da bir gerçek. Sınıf hareketini egemen sınıflara yedekleyen ve uygulanan ekonomik programın yarattığı öfkeyi sönmüldüren, 1 Mayıs'a bu öfkenin yansımaması için bariyer oluşturan eğilimler çok güçlü ve sosyalistler halen krizde. Bu krizleri aştığımız vakit devrimci bir enerjiyi açığa çıkarmayı başarabileceğiz. İktidarın, alan tartışmasında kimin nereyi işaret ettiğinden bağımsız biçimde gerçekleştirildiği gözaltılarla, 1 Mayıs'ın devrimci temelde örgütlenmesinin engellenmesi hedeflenmiştir. İktidar açısından tehlike oluşturan bu müdahale, bizim açımızdan da bugün seferberlik olarak ortaya koymamız gereken hattı işaret ediyor.

Eksikliklerden güce:
1 Mayıs'ın geleceği

Oysa 1 Mayıs'ta alanlara yansıyan enerji, bu ablukayı

parçalayabilecek bir potansiyele işaret ediyor. Bugün, 1 Mayıs'ın taşıdığı anlamı; sınıf mücadelesinin güncel taleplerine ve halkın geniş kesimlerinin yaşadığı derin çelişkilere yönelik yeni bir politik adım atarak büyütmemiz gerekiyor. Bu adım yalnızca bir "mekân" tartışmasından ibaret olmamalı; sosyalistlerin ve işçi sınıfının tarihsel gücünü ortaya koyabileceği bir fırsat alanına dönüşmelidir. Toplumun dört bir yanındaki çelişkiler büyürken, halkın öfkesine ve taleplerine cevap verecek bir politik kanal oluşturmak; 1 Mayıs'tan sonraki süreçte en önemli görevimiz olacaktır. Bu noktada, toplumsal muhalefetin güçlü bir öznenin yoksun olması; sosyalistlerin birleşik ve iktidar hedefli bir siyaset ortaya koymalarıyla aşılabilir. Bu yüzden 1 Mayıs 2025, yalnızca yaşananlarla değil; eksik kalanlarla da hatırlanmalıdır. Kitlesel ve halk öfkesinin alanlara yansıdığı bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Halkın acil gündemlerinin icazetçilikle maceracılık arasına sıkıştırılmayacak kadar önemli olduğu bir kez daha açığa çıktı. Bu sorumlulukla önümüzdeki 1 Mayıs'ın çalışması şimdiden başlamıştır.

*Halkın
acil gündemlerinin
icazetçilikle maceracılık
arasına sıkıştırılmayacak
kadar önemli olduğu
bir kez daha
açığa çıktı.*

Suriye'de iç savaşa doğru ve Kürtler

Bölgede Kürtler yerel kaynaklarında belirttiği üzere; hem sıcak savaş/çatışmalar içinde hem de diplomatik/siyasal hamlelerle politikalarını yürütmektedir. Bunu da kendilerini büyütüp etkili hale getirerek gerçekleştirmektedir.

Ferhat Toros

(...) 1. sayfadaki devam

ABD ve İsrail savaşların "içinden geçerek" gidiyor; ama hep İran'ın üstüne üstüne gidiyor. Küresel emperyalist ve bölgesel alt emperyalist güçler yönünden bakıldığında, en son Fransa da bir hamle yaparak Suriye'de HTŞ lideri Colani ile resmi görüşme gerçekleştirdi. Uluslararası hukukta hâlen "terörist örgüt" lideri olarak bilinen eskinin IŞİD biatçısı şimdinin Suriye yönetimi başkanı Colani'yle - sermayenin çıkarları çerçevesinde- görüşme gerçekleştirdi. Fransa için bu görüşmenin muradı, gelecekte bölgeden çekilme hesabındaki ABD'nin yerine geçmek. ABD de olası bir iç savaşın askeri yükünü Fransa'ya görev olarak yüklemek isteğini ifade ediyor diyebiliriz. Her ülke, kendi maddi ve hegemonik çıkarları öznelliğinde Suriye yönetimiyle ilişki kuruyor.

Alevilerden sonra Dürzi katliamı

7 Mart 2025 tarihinde Arap Alevilere yönelik yoğun katliam, şu an seyrelerken sürse de yoğun katliam iklimi başka toplumları ve inançları hedef alarak çapını genişletiyor. İç savaşın suyu ısınıyor, savaşın ülkeyi "Lübnanlaştırma" eğilimi güçleniyor. En son Dürzi katliamı girişimi "Bir Dürzi liderin

Hz. Muhammed'e hakaret ettiğini gösteren yalan ve provokatif video" ile başlatıldı. 29 Nisan'dan bu yana Dürzi yaşam bölgelerinde Şam ordusuyla, Dürziler arasında çatışmalar sürmekte. Alevilerden sonra onlar da katliamdan geçiriliyorlar. Dürziler de buna boyun eğmeden kendi öz savunma kararlılığıyla askeri karşı duruşlarını gösteriyorlar. Burada Arap Alevilerden farklı olarak Dürziler, direniş örgütlenmeleriyle, savaşa karşılık veriyor ve bölge ülkeleriyle (İsrail, Lübnan vb.) diplomatik dengeler kurarak, savaşma direnci gösteriyorlar. Bu durum bölge denklemi açısından önemli bir veri zenginliği olarak değerlendirilmeli.

Kürt Birliği Konferansı

Suriye'de son dönemin en önemli olaylarında biri ise Kamışlı'da 26 Nisan'da gerçekleşen "Kürt Birliği Konferansı" oldu. Bölge Kürt güçlerinden 400 delegenin katıldığı, sonuç bildirgesinde "Demokratik, federatif, özgürlükçü" bir toplumu işaret eden kongre kimi yönleriyle oldukça büyük önem taşıyor. Bunları şöyle saptayabiliriz:

1. ENKS ve SDG'nin birlikte örgütlediği bu konferans yıllardır uzlaşmayan seyrinde işleyen Barzani ve Apo yanlısı güçlerin bir araya gelmesi anlamında bambaşka bir niteliktedir. Bu, elbette en başta Türkiye'nin ve Colani'nin hoşuna gitmeyen bir durumdu. Nitekim önce Colani sonra Hakan Fidan Suriye'nin

toprak birliğine tehdit niteliğinde değerlendirildiler bu girişimi. 2. Kongrenin Kürtlere "Federasyon ve Özerklik" hakkını vurgulaması yönüyle de bölge halklarına model olacak bir toplumsal formasyon sunması. 3. ABD, İsrail ve İngiltere'nin konferansa izin-i yol vermesi; bizzat ABD, Fransa yetkililerinin de (generallerinin) katılımı ile Kürtlerin bölgesel dengelerdeki önemini vurgulamakta fayda var. Irak savaşından sonra, ABD bölgesel dış politikasını ülkenin bir parçası olan "Irak Kürt Özerk Bölgesi" ile resmi ilişkisi düzleminde yürütürken, Kürtler için bu "coğrafi, kurumsal bir özerklik" zemininde "Kürt Özgürlük Alanı" anlamı taşıyordu. Şimdi Suriye savaşı sonrası ikinci hatta daha devrimci zeminde bir Kürt iktidarı, özgürlüğü perçinleyecek bir potansiyele sahip.

Siyasi akıl ve diplomasi

Bölgede Kürtler, yerel kaynakların da belirttiği üzere; hem sıcak savaş/çatışmalara giriyorlar hem de diplomatik/siyasal hamlelerle politikalarını yürütüyorlar. Bunu da kendilerini büyütüp etkili hâle getirerek

gerçekleştiriyorlar. 27 Şubat 2025'te Öcalan'ın çağrısının sosyal "gövdenmesi" Rojava Kürt Özerk bölgesi öncülüğündeki Birlik Konferansı'nda gerçekleşmişti. Gelişmeleri "Siyasi aklın" bir çeşit zaferi olarak saptayabiliriz; ya da "çatışma gücünün" diplomasi araçlarıyla yürütülmesi yeteneği. Düşünün ki daha geçen yaz başlarında "Barzani-KÖH" arasında bir "Kürt Brakujisi" yaşanması olasıyken şimdi "Birlik" ruhu dolaşıyor. Türkiye'de de Kürtler çoğunlukla "devrimci" direnişçi olan ile diplomatik/siyasal olanı birleştirebilmiştir. Bir yandan çatışmalı direniş serhildanları; bir yandan da her şeyi göze alan (onlarca yıl hapiste yatmayı) yasal/parlamentar yolu kullanan iradesiyle bütünlüklü bir politika yapısı tarzlarını oluşturmuş icra etmişlerdir. 1 Ekim'de Bahçeli'yle açılan, 27 Şubat'ta Öcalan ile taçlanan "süreç" bu boyutuyla da ele alınmalıdır. "Suriye'de olası bir iç savaş senaryolarının" haktan gelecekte olan, halkların demokratik barışçıl yönetimini sağlayacak irade de budur.

*ABD
ve İsrail
savaşların
"içinden geçerek"
gidiyor;
ama hep İran'ın
üstüne üstüne
gidiyor.*

POLİTİKA

Yumruğun ardından

Yumruk yiyen de yumruğu atan da birer birey. Ama konu iktidar bloku arasındaki itiş kakış. Yumruğu organize edenler devlet içerisinde bir güç alanı. Yumruğu yiyenler de öyle. Bir yumruk olayların gidişatını dizayn etmeye yetmeyebilir. Ama olan biten hakkında çok şey söyler.

Hasan Durkal

Sırrı Süreyya Önder'in cenaze töreninde Özgür Özele karşı gerçekleştirilen saldırı konuşulmaya devam ediyor. Benzerini daha önce de gördüğümüz söz konusu yumruklu saldırının kim tarafından organize edildiğini şu anda belki söylemek güç ama tertipli bir şey olduğunu hemen herkes biliyor. Yumruğu savuracak bir meczup her daim bulunur ama dehşet verici cinayetler işlemiş bir canı bulmak başı başına bir tercihtir. Yumruğu savuran zanlı geçmişte çocuklarını öldürmüş. Dolayısıyla dehşet saçmak ve mesajı daha net vermek açısından iyi bir seçim.

Tam da bu noktada saldırının olası nedenlerinden bir tanesine değinelim. Geçtiğimiz günlerde "Bakalım cumhurbaşkanlığı hevesi yolunda daha kaç CHP'li telef olup gidecek" diyen Erdoğan bir yandan bir itirafı gerçekleştiriyordu. İmamoğlu'nu içeri atmasının nedenini açıklıyordu Erdoğan. Cumhurbaşkanı olmaması için İmamoğlu'nu "telef" etmişti.

Telef edenler, telef olanlar

Daha çok insanlar tarafından evcilleştirilmiş hayvanların ölümlerini tanımlamak için dile yerleşmiş türcü bir ifade olan "telef" sözcüğü insanlar için kullanıldığında yine aynı türcü zihniyetin bir ürünü olarak örtük bir hakaret de içeriyor. Karşısındaki insanı telef etmekle tehdit eden bir kişi tahakkümcü

zihniyetinin bir ürünü olarak aslında karşısındaki kişiyi "hayvan" olarak aşağılıyor ve aynı anda tehdit de ediyor. Velhasıl "telef ederim" sözü rastgele bir ifade değil hakaret amacı da güden açık bir tehdit idi ve hemen peşinden yumruklu saldırı da geldi. Bu organizasyonu

kimin yaptığını elbette bilmiyoruz ancak birileri gerçekten Özgür Özel'in 19 Mart darbesine karşı başlatmak zorunda kaldığı direnişi durdurması yönünde kendisini uyarıyor. Bir katilin enstrümanı cinayet aletidir ve herkesin katil olarak bildiği bir failin elinde bir cinayet aleti yoksa gerçekleştirilen yumruklu saldırı şöyle bir anlam içerir: Elimizde bir katil var ama şimdilik cinayet enstrümanı yerine yumruk kullanıyoruz. Bundan sonra olacakları senin tavrın belirleyecek, işte katil burada, elimizin altında. Restorasyon hareketinin 19 Mart ile birlikte arkasına

çok ciddi bir halk desteği alarak yürüyüşe geçmesi kendisi açısından varoluşsal bir zorunluluktur. CHP bunu yapmak zorundaydı ve yapmasalardı iktidar ortakları CHP'yi muhtemelen kurdıkları düzenin göstermelik muhalefet partisine dönüştüreceklerdi. CHP'ye yönelik olası bir

En önemlisi, milyonlarca insanın sert tepki gösterdiği ve sokakların adeta halk tarafından zapt edildiği bir ortamda Özgür Özel'in darbeye direnmekten başka bir çaresi yoktu. Aslında başta olayları akışına bırakmak istiyordu Özel. Darbenin ilk saatlerinde İmamoğlu ile ilgili verilen kararın yargıdan döneceğine inandığını söylemişti. Ama sonra ne olduysa tavrı değiştirdi. Muhtemelen devlet içerisinde bir güç alanı bu darbeye onay vermedi. Güç alanından kasıt, iktidar blokunun bir fraksiyonu gidişata rıza göstermedi. Daha önemlisi sokaktaki gençleri öncülüğündeki halk güçleri bu darbeye rıza gösterme eğiliminde olan CHP elitlerini başka bir tercihe zorladı. İşte o direnme kararı alındıktan sonra gelişen olayların akışı devam ederken meczubun birisi çıkıp Özgür Özele yumruk attı. Yumruk yiyen de yumruğu atan da birer birey. Ama konu iktidar bloku arasındaki itiş kakış. Yumruğu organize edenler devlet içerisinde bir güç alanı. Yumruğu yiyenler de öyle. Bir yumruk olayların gidişatını dizayn etmeye yetmeyebilir. Ama olan biten hakkında çok şey söyler. İktidar mücaadesi sertleşiyor, sertleşecek. Biz halk kesimleri açısından belirsizliklerle dolu bir dönem olsa da son derece berrak olan bir gerçeklik var. Bu koşullar sürdüğüce hiçbirimizin "normal" bir yaşamı olmayacak. Yeni normalimiz şimdilik bu.

kayyum ataması belki uzun vadede çok ciddi bir yaptırım olarak görülmeyebilir. Ancak parti içerisinde kurtlar sofrası olduğunu herkesi biliyor ve Özgür Özel/Ekrem İmamoğlu ikilisinin sağladıkları parti içi konsolidasyon ve İmamoğlu'nun güçlü yürüyüşü yerini bir parti içi fraksiyonlar savaşına bırakabilirdi.

Akışına bırakamayan Özgür Özel

Zaten seçimsizliğin, kuralsızlığın ve keyfiliğin tamamen hüküm sürdüğü bir rejim dayatılırken, söz konusu rejime geçilirse tam bir parti bütünlüğü sağlasanız ne olurdu ki?

Birinci yılında Samandağ Belediyesi

TÖP Yerel Yönetim Komisyonu

31 Mart yerel seçimlerinin üzerinden bir sene geçti. Seçimlerin saray iktidarını sarsan etkisi kadar sosyalist solun kazanımları üzerinden de sonuçları oldu. Bunun en iyi örneğini Samandağ'da görebiliriz. Seçimlerden önce Samandağ'da bulunan sol/sosyalist kurumlar tarafından gerçekleştirilen "Samandağ Yerel Yönetim Çalıştayı" ile en geniş tabana ulaşarak var olan "rantçı, talancı ve köhnemiş" belediyeçilik anlayışına karşı katılımcı, demokratik, şeffaf ve halkçı belediyeçilik anlayışı temelinde bir ittifak sağlanmış ve çatı parti olarak Türkiye İşçi Partisi altında seçime girilerek Emrah Karaçay belediye başkan adayı gösterilmişti. Seçimler sonucunda geçerli oyların yarıya yakını alınarak belediye kazanıldı.

İlk yıl

Depremin ve geçmiş yönetimlerin Samandağ üzerinde yarattığı yıkıcı etki ilçede belediyeçilik anlayışının köklü bir şekilde değişmesini de dayatıyordu. İlk bir yıl tam da bu yıkıcı etkinin sonuçlarıyla boğuşularak tamamlandı. Bir yandan belediyenin imkansızlıkları, diğer yandan iktidarın muhalif belediyelere yönelik yaptırımları işleri bir kat daha zorlu hale getirdi. Fakat tüm engellere rağmen ilk bir yılda yapılan çalışmalar sonucunda belediye kendi ayakları üzerinde durabilen bir dönemi tamamlamış oldu.

Bu dönemde Samandağ için belediyeçilik hizmetlerinin aksamadan devam etmesi sağlanırken Yerel Yönetim Çalıştayı'nda belirlenen anlayışın da yaşama geçirilmesi için adımlar atıldı. Halkın belediyesi Seçimlerden önce başlayan mahalle meclisleri oluşturma girişimlerinin aksaklıklara rağmen hayata geçirilme çabası, açık ve şeffaf bir belediyeçilik anlayışı, ekolojik bir yaklaşım yerel yönetim politikaları açısından halkı önceleyen adımlar olarak ilk yılda öne çıktı. Diğer yandan belediyenin kadınların ve çocukların özneleşme

sürecini bir çalıştayla örgütlemesi ve çalıştaydan çıkan programı önüne hedef olarak koyarak bu alanda bir birim oluşturma yoluna gitmesi önümüzdeki dönemde kadın ve çocuk alanında yapılacak çalışmaların halkçı belediyelere bir model olma potansiyelini de taşıyor. Suriye'de gerçekleşen katliamlara karşı yerel iktidar olarak belediyenin Arap Alevi halkıyla beraber hareket etmesi, merkezi yönetim tarafından halkın topraklarının ve yaşam alanlarının gasp edilmesine karşı yine onlarla birlikte bu talana karşı durması ise halkın belediyesinin nasıl olması gerektiğini göstermesi açısından önemlidir. Sosyalist solun kazandığı bir belediye olarak Samandağ Belediyesi ilk yılında gerçekleştirdiği rutin belediyeçilik hizmetleri ile halkın günlük yaşantısında aksaklıkların meydana gelmesine engel olurken halkın özneleşme sürecine dair girişimleri ile de politik farklılığını göstermiştir.

Bir belediyeden daha ötesi

19 Mart ile birlikte ülkenin girdiği geri dönüşüz yol topluma dayatılan faşizme karşı mücadeleyi zorunlu kılıyor. Mücadelenin içinde halkçı seçeneğin güçlenme olasılığı ise ancak devrimci, sosyalist güçlerin alacağı inisiyatiflerle mümkün. Ortaya koyulan pratikler ile elde edilecek birikimler bu inisiyatifleri güçlendirirken söz konusu olasılığı da büyütecektir. Bu açıdan önümüzdeki dönem Samandağ Belediyesi pratiği bir belediye pratiğinden çok daha ötesini ifade etmektedir. Samandağlıların yönetimde ve denetimde söz sahibi olduğu, kadınları, gençleri ve çocukları özneleştiren politikaların hayata geçtiği, herkesin insanca barınma hakkına sahip olduğu, bütün canlıların uyum içinde yaşadığı, ranttan ve talandan uzak, ekolojik bir yaşamın inşa olduğu Samandağ, içinde bulunduğumuz karanlıktan çıkışa da ışık tutabilir. Sosyalistlere düşen bu ışığın en güçlü şekilde yanması için belediyenin seçimlerden önce ortaya konan politik hattını güçlendirerek yerelde iktidarlaşmanın somut örneklerini çoğaltmaktır.

Alevi katliamı ve kadınların mücadelesi

Hareketli geçen birkaç ay Alevi örgütlerine bir dirilik getirdi. Direniş refleksleri güçlü olan bu yapılar uzun zamandır Alevi hareketinin yeni bir dönüşüm yaşaması gerektiği geriliyle iç içe geçen bir örgütlenme sorunu yaşıyordu.

Şilan Sürmeli

Suriye'nin kıyı kesimlerinde yaşayan Aleviler, HTŞ'nin Baas rejimini düşürüp, yönetimi ele geçirdiği 8 Aralık 2024'ten bu yana El-Kaide, El Nusra ve IŞİD artıkları paramiliter gruplar tarafından hedef alınmaya devam ediyor. HTŞ öncülüğünde tekçi ve inkarcı bir kimlik dayatması sonucunda bölgede yaşayan Aleviler, Kürtler, Dürziler ve Hristiyanlar başta olmak üzere herkes tehdit altında ve emperyalist bir çember içinde. Mart 2011'de, Suriye'de

başlayan vekalet savaşının yarattığı gerilim HTŞ eliyle Aleviler açısından bir katliama dönüşmüş durumda. 8 Aralık'tan bu yana Suriye'de HTŞ'lilerin Alevi aydınları, yazarları, akademisyenleri kaçırdıklarına dair mesajlar paylaşıyor, olası bir Alevi katliamına dikkat çekiliyordu. Ocak ayı sonlarına doğru Humus Üniversitesine giderken Alevi Akademisyen Rasha Al-Ali'nin kaçırıldığı duyuruldu önce. Sonrasında ise kaçırma, öldürme, iftira, nefret haberleri yaygınlaştı, Suriye'de Alevi katliamı soykırıma dönüştü. Türkiye'deki Alevi örgütle-

ri, kurumları ve dernekleri ise bu yaşanan katliamı uluslararası kamuoyuna taşımaya çalıştı. Eylemler yaptı, mitingler düzenledi, şu aralar ise panel ve söyleşilerle işin aslını astarını halklara anlatmaya çalışıyorlar. Bunu yaptıkça Türkiye'deki tek tipçi, asimilasyoncu ve inkarcı zihniyetin havarileri de "Siyasal Alevilik" tartışmalarıyla Alevileri hedef göstermeye giriştiler. Hareketli geçen birkaç ay Alevi örgütlerine bir dirilik getirdi. Direniş refleksleri güçlü olan bu yapılar uzun zamandır Alevi hareketinin yeni bir dönüşüm yaşaması gerektiği geriliyle iç içe geçen bir örgütlenme sorunu yaşıyordu. Şu anda bu sorun çözülmüş değil ama Ortadoğu'nun hızlı akan süreci Alevi kurumlarını, toplumsal bir harekete dönüşen Alevi hareketinde biriken sorunlara müdahale etmesi için zorunlu ve hayati bir çabayı gerekli kılıyor.

Suriye için kadın inisiyatifi ve Alevi kadın örgütlenmesi
Aleviler'e yönelik bu katliamın diğer önemli kesimi ise

Alevi kadınlardır. "Ulus-devlet-savaş" gibi olgulara kadınlar ekseninden baktığımızda kadınlar ve erkekler savaşı farklı deneyimliyor. Erkek egemen zihniyetin savaşlarda kadın bedenine ölü ya da diri saldırı biçimi hiç değişmiyor. Savaş ve çatışma, kadına yönelik şiddet, yok etme, taciz ve tecavüz, kaçırılma, köle pazarlarında satılma... İşte Suriye'deki cihatçı çeteler bu anlayışla hareket ediyorlar. Bosna Hersekli kadınlar, Êzidi kadınlar, Suriyeli Alevi kadınlar, Kürt kadınlar... Bu erkek egemen militarizmin hedefi. Tam da bu meseleye dikkat çekmek için 24 Nisan'da Alevi örgütlerin kadın bileşenleri ve kadın hareketi "Suriye İçin Kadın İnisiyatifi" oluşumuyla Samandağ'da Suriyeli Alevi kadınların yaşadıklarını gündemde tutmaya ve taleplerini dile getirmeye çalıştı. Bu oluşum aynı zamanda uzun zamandır Alevi kadınlar ile kadın hareketinin azalan temasına dair önemli bir girişim de oldu. Alevilikteki "Kadın-erkek eşitliği" miti, günümüz

ataerkil kapitalist toplumda varmış gibi yaşanabilecek bir gerçeklikte değil. Ev içi sorumluluk ve iş dağılımı, kadınlara yönelik toplumsal cinsiyet rolleri, kadınlara yönelik denetim, koruyuculuk, namus ya da baskı anlayışının Alevi toplumuna yansıma biçimlerini iyi anlamak ve tartışmak gerekir. Dernek mekanizmalarında kadınlarla kurulan ilişkilerden tutalım temsiliyet ve yönetimlerde kadınların katılımcılığını arttırmaya kadar her tartışma ataerkil kodların gölgesinde kıran kırana bir mücadeleye-

le kazanılır. Daha gerçekçi ve eşit bir ilişki anca böyle kurulabilir. Alevi kadınlar açısından toplumsal eşitliğin talep edilmesi ve sağlanabilmesi ancak kadın hareketine yaklaşım ve mücadeleyle mümkün olabilir. "Yol bir sürekin binbir" diyen Alevilerin çoğulculuğunu ve Alevi kadınların mücadelesini kadın kurtuluş hareketinin farklı renkleriyle buluşturmaya vesile olur bu oluşum...

BLUESKY HESABIMIZ
@toplumsalozgurluk.bsky.social

YENİ X HESABIMIZ
@toplumsal2025

TELEGRAM KANALIMIZ
t.me/toplumsalozgurluk

PARTİ HESAPLARI YAYINDA

Sosyal medya hesaplarımız kapatılıyor. Parti hesaplarını farklı kanallardan da takip edebilirsiniz. Bunun için ilgili linklere basarak takibe alabilirsiniz. Yaygınlaşması için lütfen paylaşın.

TIKLAYALIM, TAKİP EDELİM, PAYLAŞALIM SANSÜRÜ BİRLİKTE AŞALIM!

TÖP **TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ**

POLİTİKA

Halkın öfkesi, iktidarın kararlılığı

İktidar, halkın tepkisiyle elinde patlayan “İmamoğlu’nun tutuklanması” hamlesinin sonrasındaki hedefler olan “İstanbul Belediyesine ve CHP’ye kayyum atama” hedeflerini şimdilik gerçekleştirememiş olsa da, bellidir ki fırsatını bulduğunda yeniden devreye sokacaktır. Beklenmedik yeni tutuklamalar da devreye sokulabilir. Öyle görünüyor ki, artık sadece öfkeli bir saldırganlıkla yürütülen baskılarla yetinilmeyecek, soğuk, yavaş ve sessiz ilerleyen bazı “kirli” hamleler de yapılacaktır.

Oğuzhan Kayserilioglu

(...) 1. sayfadan devam

Faşist irade hedefinden vazgeçmiş değil, 19 Mart sonrasında oluşan tikanmayı aşabilmek için artık aldığı provakasyonlarını sıkça devreye sokuyor. Gözaltılar, tutuklamalar, el koymalar sürüyor. Toplumsal ve siyasal yaşamda ne oluyorsa ve iktidar ne yapıyorsa, tam tersini anlatan yoğun bir algı operasyonu her an her alana yayılarak sürdürülüyor. Yalanlar ve iftiralar, şiddetle desteklenerek her an her yerde!

Oluşan puslu havada Özel’e saldırı yapıldı. Saldırının kim tarafından hangi hedefe ulaşmak için örgütlendiği henüz anlaşılmadı. O arada, Erdoğan “Umarım ders alır” diyerek ne kadar çılgınlaşabileceğini gösterirken, aynı zamanda oluşan yeni dengelerde yeterli desteği toplayamayacak sertlikteki bu söylemle denge yitimi belirtisi gösteriyordu. İktidar, halkın tepkisiyle elinde patlayan “İmamoğlu’nun tutuklanması” hamlesinin sonrasındaki hedefler olan “İstanbul Belediyesine ve CHP’ye kayyum atama” hedeflerini şimdilik gerçekleştirememiş olsa da, bellidir ki fırsatını bulduğunda yeniden devreye sokacaktır. Beklenmedik yeni tutuklamalar

da devreye sokulabilir. Öyle görünüyor ki, artık sadece öfkeli bir saldırganlıkla yürütülen baskılarla yetinilmeyecek, soğuk, yavaş ve sessiz ilerleyen bazı “kirli” hamleler de yapılacaktır. İktidara sınımsız tutunma ve faşist yürüyüşte kararlılık söz konusudur. Son günlerde ortaya saçılan bazı “devlet içi odakların rahatsız olduğu” söylemi, eski dönemin “Ordu içinde rahatsızlıklar başladı” söylemine ne kadar benziyor değil mi? Aynıısı dersek abartmış mı oluruz?

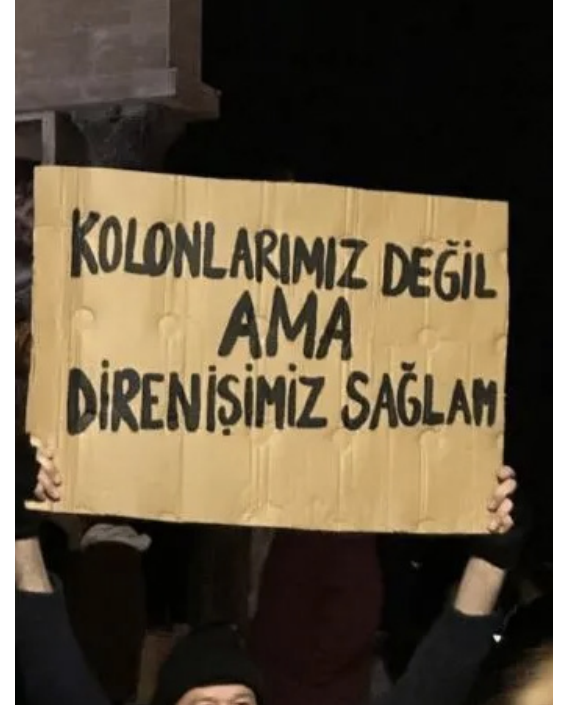
İlkin, o “devlet içi odaklar” denilenler zaten ellerinden geleni yapıyorlar, “Peki, ya ötesi” denilecekse, akrepleri ve çıyanları ülkeye saçacak öylesi çılgınlıklar Türkiye’nin “Suriye-lileşme” dahil binbir riskle dolu karanlık bir tünele sokulması anlamına gelecektir. “Devlet içi odaklar” dedikleri “şey” ise, siyasal ve toplumsal alanın ana bölümlerine yerleşerek kendi egemenliğini dayatan bir çetedir.

İkincisi, “meğersem neymiş”, alık liberallerin desteğiyle sürdürülen AKP’nin ilk döneminde dillerden düşmeyen “Ordu vesayetine hayır!” söylemi bugünlere ulaşmak için gerekli hazırlık aşamasını geçebilmek amacıyla oltaya takılan bir yemmiş! Meğersem sorun “vesayet” değil, onu yürütecek “özne” nin kim olacağıymış!

Puslu hava

Mevcut ortama “puslu hava” demek doğru olur mu? Hem evet hem de hayır! Evet, çünkü hepimiz görüyoruz değil mi, gittikçe yoğunlaşan bir puslu havanın içindeyiz. İktidarın hamlelerinin ne zaman nereden nasıl geleceğinin bilinmediği bir gözü dönmüşlüğe sıçraması, halkın sokaklara dökülen öfkesinin sürekliliği, hassas dengelerde tutunarak bir biçimde yürütülen yürütülen ekonomik politikaların politik alandan gelen baskıyla daha fazla zorlanması, gittikçe yoğunlaşan yoksulluk ve bağlı olarak artma eğiliminde olan işçi direnişleri, Kürtlerle yürütülen görüşmelerin ne gibi sonuçlar üreteceği konusundaki belirsizlikler, Suriye’de düşülen zayıf durum gibi olgular puslu havayı yapılandırıyor. İktidar kendini sürdürmekte zorlanıyor. Açık, kurallı, temiz bir bir mücadelenin içinde olmadığımızı, hiçbir hukuk yasası ve etik değerle kendini sınırlamayan, suçta boğulmuş, gözünü karartmış kirli bir güç alanını zorladığımızı bilerek her an tetikte olmalı, kurulu tuzaklara düşmemeyi becerebilmeliyiz. Puslu havadan yakınmak zaaflı bir tutumdur. Puslu hava mücadele yoğunlaştıkça kendisi de daha kesif haline doğru yoğunlaşacak bir savaş gerçekliğidir. Zaten hep böyledir, şimdi ve burada da öyle olmaktadır. Sadece puslu havayı görüp onu öne çıkarmak yanlış, zaaflı, iktidara hizmet eden bir tutum olacaktır. Evet, halk hareketinin önünde binbir tuzak kurulmuştur ve süreç aktıkça göre yenileri

Gerçekliğin bir yanında iktidar varsa, diğer yanında halk hareket etmekte, ettikçe iktidarı kuşatmakta, yaptığı her hareketinde iktidar alanının yüzeyinden temellerine doğru inerek iktidarı sarsmaktadır.

de kurulacaktır, emin olabiliriz; ama aynı zamanda tuzakları ezip geçerek ilerleyen bir halk hareketinin ilk adımlarının atıldığı günlerdeyiz; haklıyız, meşruiyet, kazanabiliriz. Puslu havayı dağıtan bir güneşin doğmaya başladığını da görüyoruz. Gerçekliğin bir yanında iktidar varsa, diğer yanında halk hareket etmekte, ettikçe iktidarı kuşatmakta, her hareketinde iktidar alanının yüzeyinden temellerine doğru inerek iktidarı sarsmaktadır. Öğrenci gençliğin barikatları dağıtan öncü hamlesiyle önu açılan halkın hareketi kalıcılık kazanmaya başlamıştır ve üstelik Anadolu’ya ve üç büyük şehrin yoksul semtlerine yayılma yoklamaları yapmaktadır. Halk hareketiyle yaşamı cehennem çeviren işçi sınıfının işçi havzalarında ve fabrikalarda küçük kıvılcımlar halinde kendisini gösteren mevcut hareketlenmesinin buluşması, şimdi doğmaya başlayan halkçı-demokratik “güneşin” güç kazanıp parıldayarak iktidarın bilinçlice inşa ettiği puslu havayı dağıtmasını sağlayacaktır. İşte, yaşadığımız ortama buradan bakarsak, “hava güneşlidir”, üstelik pırıl pırıl olma potansiyeliyle yüklüdür. Halkın inisiyatifi farklı toplumsal güçlere yayılıp zenginleştikçe güç kazanacaktır. Cesaret ve cüretin soğukkanlılık ve kurnazlıkla iç içe geçerek halk hareketine kazandırılması gerekiyor. Halk hareketi semtlere ve işçi havzalarına yayılmalı, hareket halinde görüp yaşadıkları üzerinden olgunlaştırılmalı, uygunsuz zorlamalarla yıpratılmamalı, mevcut amorf halinin içinde tam boy konumlanırken işçi hareketiyle buluşmasına destek olunmalıdır. CHP’nin şimdiki mutlak hegemonyasını aşmak, iktidarın baskılarına karşı CHP’ye omuz verirken, halkın ihtiyaçlarını merkezi alan bağımsız alanlar açmak ve sosyalist inisiyatife güç kazandırmak gerekiyor.

Hareketin özgünlükleri

Şimdi içinde olduğumuz ana keyfi olarak seçtiğimiz herhangi bir yönünden değil, gerçekte nasılsa öyle, onun sahip olduğu çoklu hallerini görüp değerlendirerek bakmalıyız. Tüm karmaşası ve giriftliği içinde kendisini sürekli yeniden yapılandıran toplumsal gerçekliği herhangi bir parçasına ve basite indirgmeden kendi bütünlüğü ve karmaşası içinde olduğu gerçek haliyle görmek gerekiyor. Teori bizi aydınlatır, anı ve süreçleri analiz edebilmemiz için elimize sağlıklı bir alet çantası/kavram seti verir; ama her duruma uygun hazır reçeteler vermez, veremez. Her an, her konjonktür özeldir, kendisidir ve belki de kim bilir yeni teorik açılımların ebeliğini yapacaktır. Erken bir tespit değilse, 19 Mart sonrasında yeni bir durumun, yeni bir momentin içine girdik, içinde yol alırken

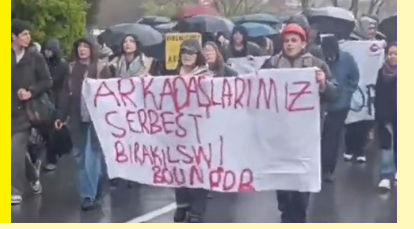
yeni olanın özgünlüklerini keşfetmeliyiz. Hemen belirtelim, ilk özgünlük iktidarın bütün gücüyle yüklenecek hedefine doğru ilerlemesini sürdürmesi ile 19 Mart darbesi sonrasında patlayarak ortama saçılan halkın yoksulluğa ve diktatörlüğe öfkesinin sürekli birbirleriyle vurarak bir arada olduğu gerçekliğidir. İki zıt süreç aynı anda birbirleriyle sarmaş dolaş olarak hareket halindedir. Bizim özel olarak odaklanacağımız halk hareketi ise, çok katmanlı ve çok zamanlı kompleks bir yapıdadır. Halk hareketinin içindeki farklı toplumsal güçler, geçmişlerinde birbirinden farklı kaynaklardan ivmelenerek kendi yollarına çıkmış, farklı ihtiyaçları elde etmeyi hedefleyerek, farklı zamanlarında bulunarak ve farklı ağırlıklara sahip olarak şimdiki momente akup gelmişlerdir. Hepsini

farklı olsa da, diktatörlüğe, faşizme ve yoksullaştırmaya karşı ortak bir zeminde buluşmuşlardır. Bu durum, büyük bir zenginliktir. Bu zenginlik var olduğu amorf haliyle hem onun gücü hem de güçsüzlüğüdür. Halk hareketi mevcut zenginliği ve aslında biraz da amorfluğu üzerinden hızla daha geniş toplumsal kesimlere yayılma potansiyeli taşımaktadır. Ancak, söz konusu zenginliğin işçi sınıfının üretimden gelen

Halk hareketi mevcut zenginliği ve aslında biraz da amorfluğu üzerinden hızla daha geniş toplumsal kesimlere yayılma potansiyeli taşımaktadır.

gücüyle henüz yeterince desteklenmemesi yüzünden taşıdığı amorfluk, iktidarın zorlamaları karşısında yetersiz kalma tehlikesini besliyor. Bu durum, içinde olduğumuz momentin başka bir özgünlüğüdür. Üçüncü bir özgünlük ise, Kılıçdaroğlu tarafından Kemalizmden arındırılarak liberal bir sermaye partisi olma yoluna sokulan CHP’nin mevcut halk hareketinin merkezinde olması ve sosyalistlerin inisiyatifinin güçsüzlüğüdür.

CHP ustaca hamlelerle sosyalist güçleri de peşine takarak halkın iktidara öfkeli tepkisinin merkezindeki konumuna süreklilik kazandırmaya çalışıyor. 19 Mart darbesi CHP’ye karşı yapıldığı için darbeye öfkenin doğal olarak ilkin CHP’ye desteğe dönüşmesi normal karşılanabilir, ancak sosyalistlerin de aynı doğrultukla CHP’ye destekle yetinmesi ve hala kendi özgün bağımsız inisiyatif alanını inşa edememesi izah edilmeye değil aşılmaya muhtaçtır. İzahı kolay, aşılması oldukça zor olan bu durumdur.

**MART'TAN
MAYIS'A**

GENÇLİK İSYANI SÜRÜYOR SÜRECEK

Barikatın aşılması asla sadece bir barikatın aşılması olarak değerlendirilmemeli. Bu anın öneminin tam anlamıyla farkına varabilmek için de şu anda sokaklarda olan gençliğin, hayatı boyunca bırakalım devrimci bir durumu, burjuva siyasetinin meşru kanallarıyla bir iktidar değişimine dahi şahit olmadığını hatırlamamız gerek.

19 Mart gününde Beyazıt'ta alevlenen gençlik isyanı, birçok erken değerlendirmenin aksine hâlâ etkisini sürdürüyor ve hissettiriyor. Gençlik, bir ayı aşan süredir ülkenin her bir yanında, kampüslerden taşarak, meydanlarda ve sokaklarda isyan hareketini yükseltmeye devam ediyor. Üstelik bu coşku dolu isyan hareketi, devletin gittikçe artan şiddet ve baskısına karşın sönümlenme ve durgunlaşma belirtileri göstermekten çok uzak. Gençlik, devletin tüm güvenlik güçleri ile açıktan uyguladığı şiddete, tutuklanma gerçekliğine, burs kesilmesi, yurttan hatta okuldan atılma tehditlerine karşı özgür ve insanca bir yaşam için mücadelesinden geri adım atmamakta ısrarcı.

Korku ve umutsuzluk duvarı

Z kuşağının, tüm bu baskı ve şiddet karşısında sürdürdüğü ısrarcı mücadele aslında birçoğumuzun beklemediği bir gelişmeydi. Gençlik, bir süredir kayıtsızlıkla, apolitik olmakla, toplumsal sorunlar ile ilgilenmemek ve sadece kendi anlık hazlarına odaklanmak ile suçlanıyordu. Ancak AKP-MHP iktidarının inşa etmekte olduğu faşist rejimin bir aşaması olarak seçimsizliğe geçmek, böylece faşizmi tamamen kurumsallaştırmak için, giriştiği darbe sonrası gelişmeler bu suçlamaların haksızlığını gösterdi. AKP-MHP koalisyonu, rakipleri olan Ekrem İmamoğlu'nu devre dışı bırakma

hamleleri gençliği harekete geçirdi. Bu girişime karşı Beyazıt'ta İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin polis barikatını aşarak yürüebilmesi değişim ihtimalinin habercisi oldu, birlikte yürümenin gücünü tüm gençliğe hatırlattı. Barikatın aşılması asla sadece bir barikatın aşılması olarak değerlendirilmemeli. Bu anın öneminin tam anlamıyla farkına varabilmek için de şu anda sokaklarda olan gençliğin, hayatı boyunca bırakalım devrimci bir durumu, burjuva siyasetinin meşru kanallarıyla bir iktidar değişimine dahi şahit olmadığını hatırlamamız gerek. Bu gençlik de doğal olarak, politik mücadele ile bir değişimin elde edilebileceğine inanmıyordu. Üstelik bu umutsuzluk ortamında mücadele sürdürmenin bedelleri de korkutucu

olmanın yanı sıra anlamsız da görülüyordu. Beyazıt'ta yerle bir edilen polis barikatı, kendisiyle beraber tam da bu umutsuzluğu ve korku duvarını da yerle bir etti ve apolitik görüntünün sebebi-nin kayıtsızlık da ben merkezilik de olmadığı açığa çıktı. Bir değişim umudu açığa çıktığı anda gençlik hızla sokaklara döküldü.

Özgür ve insanca bir yaşam

Bu isyanın patlama noktası İmamoğlu'na karşı yürütülen yargı darbesi olsa da isyanın çok daha yapısal, çok derin ve uzun süreli sorunları hedef aldığını vurgulamamız gerekiyor. Gençlik içinde bulunduğu yoksullaşma ve geleceksizliğe karşı, ama belki de en önemlisi hayatları üzerinde en ufak bir söze, en ufak bir ka-

rar alma özgürlüğüne dahi sahip olamamaya karşı sokaklara döküldü. Zaten çok kısa sürede, CHP'yi aşan bir Üniversiteler Koordinasyonu kurulma girişimi de gerçekleşti ve CHP Saraçhane mitinglerini noktaladıktan sonra dahi gençlik eylemleri hız kesmeden devam etti. Politikleşen ve sokakları dolduran gençler, hızla yüzünü 1 Mayıs'a döndü ve gençlik ile 1 Mayıs arasında yıllardır göremediğimiz bir ilişki kuruldu. İşçi-gençlik bağına kurmak, akademik boykotu genel grevle birlikte sürdürebilmenin ilk adımı olarak görülen 1 Mayıs'a da gençlik akın etti.

19 Mart ile başlayan bu isyanın kendiliğinden 1 Mayıs'a akışı ve İmamoğlu'nu aşan talepleri benimsemesi de aslında isyan hareketinin hedefini açık ediyor. Gençlik ideolojik olarak hedefine kapitalist sömürü düzenini berrak bir şekilde koyamıyor olabilir.

Ancak hareketin talepleri ve akışı aslında temelde hedefin sömürü düzeni ve iktidarın baskıcı uygulamaları olduğunu açığa çıkarıyor. Buradan sonra bizlere düşen, bu hedefi ideolojik bir perspektif ve örgütlü bir mücadele stratejisi ile buluşturmak. Umutsuzluk ve korku duvarı yıkıldı, yeniden inşa edilmesine izin vermemeli, karşımıza inşa edilecek diğer duvarları da aynı şekilde yerle bir etmeliyiz.

BEYAZIT MEYDANI'NDAN TÜM GENÇLİĞE

İstanbul Üniversitesi yönetiminin aldığı Ekrem İmamoğlu'nun diploma iptali kararının ardından 18 Mart akşamı İstanbul Üniversitesi öğrencileri Esnaf Yemekhanesi önüne bir çağrı yaptı. 19 Mart günü Esnaf Yemekhanesi önünden Beyazıt Meydana yürüyüşe geçen yüzlerce öğrencinin henüz birkaç dakika sonra yolun ortasında polis barikatıyla karşılaşmasının ardından yapılan müzakere sonucu bir duyuru geçildi: "Polis bizi ya parça parça alandan çıkarak ya da yürümemize izin vermeyecekmiş." Tereddüt edilmedi; apolitizmle özdeşleştirilerek hiçbir işe yaramamakla itham edilen bir kuşak üniversitelerden mahallelere sığıracak sokakları binlerle dolduracak, bütün baskılara rağmen katlanarak devam edecek olan bir isyan dalgasına yıktığı barikatlarla öncülük edecekti.

İmamoğlu'nun ötesinde

İsyanın fitili üniversitenin hiçbir hukuki dayanağı olmadan aldığı diploma iptal kararı ile ateşlense de gençlik, içerisine doğduğu AKP iktidarının getirdiği bir öfke birikimiyle doluydu. Özellikle Şimşek programının kemer sıkma politikaları ile giderek derinleşen yoksulluk gençlikte, her üç gençten birinin okurken eşzamanlı olarak günlük, yarı veya tam zamanlı işlerde çalışmak zorunda kaldığı, okul-ış-ev üçgeninde bir yaşam şeklinde açığa çıkıyor. Bir şekilde mezun olabilen gençlerin %25'i ise işsiz kalıyor. Gençlik için uzun bir süredir geleceğe dair ne bir öngörü ne de bir beklenti şekillenebiliyordu, sadece belirsizlik ve yoğun gelecek kaygısı... Buradan bakınca iptal kararı aynı zamanda bin bir zorluklarla, bir çıkış imkânı yaratabileceği umuduyla alınan diplomaların bile birilerinin keyfiyetine tabi olduğu anlamına da geliyordu. Gençliğin üniversiteden yurtlara kendi yaşam alanlarında belirleyici olma, kendi yaşamına dair söz söyleme ve karar vermeye ilişkin her istek ve çabası ise çok farklı biçimlerde iktidar engeliyle karşılaşıyordu. Bu;

gerek gençliği kendini ifade edebileceği, kendi sorun ve ihtiyaçlarını tespit ederek bu doğrultuda müdahale edebileceği alan ve araçlardan yoksun bırakarak gerekse Boğaziçi Direnişi, Duvarsız Üniversite eylemleri, 19 Mart günü ve sonrası sürecindeki gibi açık bir baskı ve şiddet biçiminde oluyordu. Gençlik isyanının zeminini hazırlayan işte bu yoksulluk, yoksunluk, geleceksizlik, baskı gerçekliği idi. Gençliğin yaşamındaki bu kuşatma 19 Mart günü kurulan polis barikatında somutlaşmıştı. Gençlik ise yıllardır biriken öfkenin açığa çıkışıyla kuşatmanın üstüne yürüyerek kendisine dair bütün kalıpları da 19 Mart barikatlarında yıkıp geçmiş oldu.

Başka bir üniversite

Sokakların ardından isyan dalgası, uzunca bir süredir kayyum yönetimler ve iktidar işbirliğiyle abluka altına alınan üniversitelere yöneldi. Bölümler ve fakültelerde oluşturulan ortak karar alma mekanizmaları, fakülte fakülte düzenlenen forumlar, kampüs şenlikleri, akademisyenlerin desteğiyle yapılan açık derslerle gençlik üniversite içerisinde kendini ifade edebileceği alanları yeniden inşa ediyordu. Boykot günlerinde ortak emekle hazırlanan dayanışma sofraları ve takas pazarlarıyla bir yandan dayanışma ağları yeniden örüldü, bir yandan da gençliğe dayatılan birey odaklı yaşam ve rekabetin karşısında kolektif fayda temelli bir düşünüş biçimi ve sosyal ilişkilenme düzlemine olanağı yaratıldı. Öğütlenen sürecin kendisi ise bir yaşam alanı olarak üniversite ve kampüslere dönülerek buraları gençlikten yana geri kazanma niteliği taşıyordu. Üstelik bu süreç kayyum yönetim-iktidar işbirliğinin en çok hedef aldığı kesimlerle, genç kadınlar, LGBTİ+lar, Kürt öğrenciler, sosyalist gençlerle; gençliğin ortak mücadelesiyle, hiçbir öğrenciyi dışarıda bırakmadan örgütleniyordu.

İmkânımız da gücümüz de var, yürüyelim!

Yaşamlarımızı kuşatan, geleceğimizi çalan, bizim dışımızda ve bize karşıt örgütlenen bu gidişat sanıldığı gibi kader ya da mutlak değil. 19 Mart'tan bugüne içinden geçtiğimiz süreç her şeyden önce; kolektif hareket edebildiğimiz ölçüde bir güç olarak bu gidişata müdahale edebilme, bu gidişatın yönünü kendimizden tarafa değiştirebilme, hayatlarımızı ve özgürlüğümüzü elimize alabilme potansiyelimiz ve imkânımız olduğunu tüm açıklığıyla gösterdi. Bir kere kuru toprak uykudan uyandı, duvar delindi, korku yenildi. İşte şimdi baharın gelme, köklerin tekrar filizlenme sırası. Gücümüz var; özgür-demokratik üniversiteler, hayatlarımız, özgürlüğümüz için birlikte

*Düşün ki,
Su akar
yolunu bulur bir gün
Kuru toprak
uykudan uyanır birgün
İşte tam da orada
bahar gelir birgün
Kökler tekrar filizlenir o gün
- Praksis -
Umutsuzluk Hakkı
şarkısından alıntı.*

DENEYİMLER

VAKIF ÜNİVERSİTELERİ

19 Mart'ta başlayan Bahar İsyanı ile birlikte öğrenci hareketleri inanılmaz bir hareketlenmeye tanık oldu. Bu hareketle birlikte Türkiye'deki, özellikle büyük şehirlerdeki çoğu üniversite öğrencisi sefaletlerine karşı isyana geçti. Evet, olay İmamoğlu'nun gözaltına alınmasıydı fakat meydana gelen hareket öğrencilerde biriken geçimsizlik, geleceksizlik, güvencesizlik gibi olguların yarattığı öfkenin patlamasıyla sonuçlanmıştı. Bu öfke patlamasıyla başlayan isyan, Türkiye'de herkesin "öldü bitti" dediği öğrenci hareketini tekrar başlatmış, vakıf üniversitelerini bile harekete geçirmiştir. Bahar İsyanı çerçevesinde en şaşırtıcı olaylardan biri; bazı köklü üniversitelere nazaran örgütlülüğü az olan, isyan ve direniş kültürü olmayan vakıf üniversitelerinde de bu hareketliliğin karşılık bulmuş olmasıdır. Bir toplumsal hareket bizim bir anda öfke patlamamızla hareketlenip sonrasında sönmülenecek bir dinamikle işlemez, toplumsal hareket sonraki adımı gözeterek gerçekleştireceğimiz bir eylemlilik hâline içkin olmalıdır. Bu ölçüde Bahar İsyanı'nın başlangıcında görkemli yürüyüşlere ev sahipliği yapmış olan vakıf üniversitelerinin, bu mücadeleyi süreklileştirmek için sergilediği çabalar önemlidir. Boykot çağrısıyla, direniş sofralarıyla, forumlarla, fanzinlerle sürdürülmeye çalışılan isyanın her şeyden önce amacı kalıcılaşmak ve etkili hâle gelmektir. Bu süreçte diğer tüm üniversite öğrencileri gibi vakıf üniversitesi öğrencileri de direnirken aynı zamanda isyanını büyütmek adına bir öğrenim sürecindedir. - EMİR -

ODTÜ

19 Mart darbesinin ilk saatlerinden itibaren ODTÜ'nün her yerinden "bir şeyler yapmamız gerek" talebi yükseliyordu. Aynı günün akşamı ODTÜ'den Kızılay'a, yaklaşık 2 saat sürecek 4-5 bin kişilik bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşü yarıladığımız sırada, yani Söğütözü'nde, bir tünelde polis barikatıyla karşılaştık. Saatler boyu süren polis işkencesine, biber gazına ve plastik mermilere karşı direngenliğimizi koruyarak birbirimize kenetlendik. Yaralı arkadaşlarımız olmasına rağmen saldırılarına devam eden ve iki kez ambulansı geçirmeyen polis, aslında bize devletin gerçek yüzünü hatırlatmış oldu. Öyle ki yaralı arkadaşlarımıza kendi imkanlarımızla müdahale etmeye çalışıyor, müdahale ettiğimiz kişinin iyi olduğundan emin olunca barikatın önüne tekrar gidiyorduk. İkinci gün ve sonrasında Eskişehir yoluna uzanan A1 kapısı önünde devam ettik eylemlerimize. İkinci gün, yani 20 Mart akşamı diğer üniversitelerden de dayanışma için gelen öğrenciler vardı. Bu sefer okulumuzun kapısına TOMA da yığılmışlardı. Farklı üniversitelerden binlerce öğrenci kol kola TOMA'ya, gaz bombalarına ve plastik mermilere karşı direndik. O akşam okulun öğrencileri tarafından boykot çağrısı yapıldı. Çağrımız 21 Mart günü gençliğin dinamizmiyle de beraber neredeyse tüm ülkede karşılık bulmuştu. Üniversitelerde dayanışmayı büyütmek, mücadeleyi ilmek ilmek örnek için açık dersler yapıyor, kampüslerimizi boş bırakmıyorduk. Şimdi ise okullarımızda ekmiş olduğumuz dayanışma tohumlarını birlikte yeşertiyor, demokratik üniversitelere giden yolu birlikte inşa ediyoruz. - NEHİR -

KALENİN HEGEMONYASI ÜNİVERSİTELERDE

Tarihin tekerleği yine ileriye ve gençlikten yana dönüyor. 19 Mart süreci ile birlikte hepimiz İstanbul Üniversitesi'nde yıkılan barikatla beraber, öncülüğünü gençlerin üstlendiği kitlesel ayaklanmalara tanıklık ettik. İstanbul Üniversitesi'nden bizlere cesaret bulaştıran sıra arkadaşlarımızdan aldığımız güç motoru İzmir'de Ege Üniversitelilere sıçradı. Ardından Dokuz Eylül Üniversitesi, Demokrasi Üniversitesi, İzmir Yüksek Teknoloji Üniversitesi ve daha nicesine... Diploması iptal edilen ve hemen sonrasında da 19 Mart'ta gözaltına alınan İmamoğlu haberlerinin ardından, CHP'nin kalesi olarak bilinen İzmir'de yaprak yerinden oynamazken üniversite öğrencileri günler süren ve kentin geneline yayılan eylemlerle birlikte kalenin hegemonyasını ellerine aldılar. 19 Mart günü kentte iki eylem planı gerçekleştirildi. İlki Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Alsancak'ta yapılan yürüyüş, ikincisi ise üniversite öğrencilerinin gerçekleştirdiği ve halkın da adres olarak tanıdığı Büyük Park'ta yapılan yürüyüş oldu. AKP-MHP iktidarının bugününe, geleceğine, umutlarına göz

diktiği gençler kendinden başka kurtarıcı aramayarak sıra arkadaşlarından aldığı güvenle sokaklara döküldüler.

Kurtuluş sokakta, sandıkta değil! Mevzu çoktan İmamoğlu'ndan çıkmıştı. Eylemlerin ikinci gününde AKP İzmir İl Başkanlığı'na yürüyüş yapan gençler "Kurtuluş Sokakta, Sandıkta Değil!" sloganını sahiplendi. 200-300 civarında gencin katılımıyla başlayan yürüyüş; orada açığa çıkan enerjiyi gören, gençliğe güvenen, yükselen adalet ve demokrasi talebine sesini eklemek isteyen halkın da katılımıyla birlikte 15.000 kişilik sıklı bir yumruğa dönüştü. AKP İl Başkanlığı önünde açıklama yapmak isteyen kitleye polis biber gazıyla, tomayla sert bir müdahalede bulundu. İstanbul Üniversitesi'nde barikatın aşılması bir köşe dönüşüyse eğer, İzmir'in köşe dönüşü de bu gün oldu. En temel yurttaşlık hakkını

Üniversiteliler kampüslerinde öğrenci temsilciliklerini, fakülte örgütlenmelerini, bölümlerinde yaşadıkları sorunları konuşmaya ve eyleme geçmeye devam ediyor.

kullanarak yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen binlerce insan orada bir gerçeklik ile çarpıştı. Bu gerçeklik artık safları çok net olan, bir tarafta adalet, hak, hukuk, özgürlük isteyen halk güçleri diğer tarafta ise baskıyı amentüsü haline getiren kendinden ve sermayeden başka hiçbir dinamğin en ufak talebine yüzünü dönmeyecek olan iktidar güçleri ve bu iki taraf arasında yaşanmakta olan savaş gerçekliği idi. İnsanlar günler boyu aynı yere yürümek isterken her gün karşısında sayısı daha da artan kolluk kuvveti ve tomayla karşılaştı. Ama hedefinden asla vazgeçmedi. Eylemlerin ilerleyen günlerinde üniversitesinin içerisinde yürüyüş başlatmak isteyen Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri, polis tarafından okullarından çıkarılmadı. Aynı gün kendi eylemleri olmasına rağmen Ege Üniversitesi öğrencileri sıra arkadaşlarını yalnız bırakmayarak Dokuz Eylül'e

İstanbul Üniversitesi'nden bizlere cesaret bulaştıran sıra arkadaşlarımızdan aldığımız güç motoru İzmir'de Ege Üniversitelilere sıçradı.

desteğe gitti. Oluşturulan basın ile birlikte polisin barikatı açmasıyla muazzam bir dayanışma ve birliktelik pratiği ortaya çıktı.

Tekerlek hala hareket halinde Süreç İzmir'de bulunan tüm üniversitelerde forumlar, söyleşiler, yürüyüşlerle devam ederek 1 Mayıs'la buluştu. Öğrenciler kampüslerinde 1 Mayıs'ı konuştular. 1 Mayıs öncesinde pikniklerde, döviz atölyelerinde bir araya geldi. İzmir'de bulunan aktif işçi direnişlerine ziyaretler gerçekleştirildi. 1 Mayıs'ta da binlerce genç "işçi-gençlik el ele mücadeleye!" sloganıyla bayram alanındaydı. Şimdi tekerlek hala hareket halinde. Üniversiteliler kampüslerinde öğrenci temsilciliklerini, fakülte örgütlenmelerini, bölümlerinde yaşadıkları sorunları konuşmaya ve eyleme geçmeye devam ediyor. İzmir'de tüm bunları kalıcı ve birleşik bir hale getirebilecek üniversiteler arası koordinasyonun sağlanabileceği mekanizmalar kurulmaya çalışılıyor. Üniversite öğrencileri yüzünü sol güçlere dönmüş durumda. Şimdi solun bu dinamige cevap üretme, bu dinamikten öğrenme ve yan yana durup aynı hedefe birlikte yürüme zamanı!

GENÇ KADINLAR DEVLETİN HEDEFİNDE

"Eski" sendikacılık anlayışından kopuşan yeni nesil işçi sınıfı, bu böyle gitmez dedi.

Mart ayı boyunca İstanbul başta olmak üzere birçok şehirde gözaltı dalgası yaşandı. Bu dalgada genç kadınların hedef alınma biçimi, bir kez daha erkek devlet şiddetinin gerçek yüzünü ortaya koydu. 19 Mart gecesi gözaltına alınan bir genç kadının yaşadıkları, bu dönemin en çarpıcı örneklerinden biri oldu: Kafasına bir erkek polisin ayağıyla bastığı, kadın bir polisin "pis" diyerek hakaret ettiği ve ambulansın arkasında cinsel tacize maruz bırakıldığı beyanı, iktidarın işkenceci yüzünü bir kez daha ifşa etti. Nezarete polislerin tehditleri, "Elimize düşersen seni öldürürüz" sözleriyle birleşti.

Bu beyanlar üzerine suç duyuruları yapıldı, kadın örgütleri konuyu kamuoyuna taşıdı. Ancak Emniyet Genel Müdürlüğü her zamanki gibi inkâra başvurarak; kamuoyundaki tepkileri "itibarsızlaştırma çabası" olarak tanımladı. Oysa bu tekil bir vaka değildi. Aynı hafta birçok kadın çıplak arama dayatmaları, cinsiyetçi sorgular ve ahlâkçı müdahalelerle karşılaştı. GBT sırasında "Bu kıyafetle dışarı mı çıkılır?", "Ailen ne der senin haline?" gibi sözlerle kadınların yaşam tarzına, varoluşuna doğrudan saldırıldı. Tüm bu baskılar kadınların bedenini ve kamusal alandaki varlığını hedef aldı.

Ancak kadınlar bu şiddete karşı susmadı. Her zaman olduğu gibi dayanışmadan, bir arada olmaktan alınan güç ile süreci sahiplendi. Forumlar, dayanışma zincirleri, sokak eylemleriyle yaşanılan yalnızca teşhir edilmedi; politikleştirildi. Devletin, iktidarın uyguladığı her şiddet biçimi, erkek egemen tahakkümün sürekliliğini sağlamak içindi. Ama kadınlar,

bu sürekliliğe bir kez daha çomak soktu. Gözaltında yaşananlar sadece hak ihlali değil; erkek devletin, örgütlü şiddet rejiminin bir parçasıdır. Fakat kadınlar artık birbirinin tanığı, sesi ve yoldaşı. Şiddetin unutturma çabasına karşı hafızayı direnişle kuruyoruz. Unutmuyoruz, affetmiyoruz. Örgütleniyoruz.

ÖRGÜTLÜ LİSELİLERİ HİÇBİR KUVVET YENEMEZ!

İktidar ve aygıtlarının yıllardır yaydığı faşizm liselileri de derinden etkiliyor. Sadece ev ve lise arasında mekik dokunan yıllar... Liselerin baskıcı yönetimleri yalnızlaşma ve dayanışmadan uzaklaşmayı da beraberinde getiriyor. Liselilerin iradesi tanınmıyor. Karar veren değil, sadece talimatlara uyanların inşası lise döneminden başlayarak oluşturuluyor. Liseliler medyanın da etkisiyle gerçekliklerden uzak sanal bir dünyada yaşıyor. Sanattan spora her alanın sektör haline gelmesi, yoksullaşma; özellikle pek çok açıdan ailesine bağımlı liselilere sokağa çıkmaya imkân tanımıyor. İşte böyle bir liseli kitlesi her şeyi karşısına alarak liselerinde eylemler düzenledi, her gün gerçekleşen eylemlere katıldı.

Kampüslerden liselere kayımlar

19 Mart ile başlayan toplumsal muhalefet dalgası üniversitelerden başlayıp proje okullarında eğitim veren öğretmenlerin tasfiye edilmesiyle liselere kadar genişledi. 10 Nisan günü okullarımızın köklü kültürünü yaşatan, bizlere sadece

eğitim değil hayat dersleri de veren, kendileriyle bağ kurduğumuz ve sayıları beş bini aşan emekçi öğretmenler, MEB tarafından norm fazlası pozisyonuna alındılar. Kendilerine okul seçmeleri, seçmemeleri durumunda da resen atamalarla başka okullara gönderilecekleri aktarıldı. Bu öğretmenler aynı zamanda iktidarın ÇEDES gibi projelerle, müfredattaki değişimleriyle eğitimi dönüştürerek yeni, yozlaşmış bir genç kuşak yaratma emeline karşı duran öğretmenlerdi. Liseliler bu zorla yer değiştirme pratiğini bir kayıym pratiği olarak değerlendiriyor. Yıllardır liseliler sindirilmeye çalışılıyor; apolitik bireyler haline getirilip iktidarın oyun hamuru misali istediği gibi şekillendirebileceği bir pozisyona sokulmaya çalışılıyor. Yetişen yeni neslin sorgulamaması, düşünmemesi, kararlar vermemesi isteniyor. Fakat hesap edemedikleri şeyler var: Liselilerin öfkesi ve iradesi.

Sokaklar liselilerin

Atamaların olduğu günden itibaren liseliler sıralara sığmadı, okul bahçelerinde oturma eylemi yaptı,

forumlar düzenledi ve mezunların da katıldığı eylemler gerçekleştirildi. Birçok lisede oturma eylemleri ve boykotlar günlerce sürdü. Eylemlere katılan, öncülük eden arkadaşlarımız toplu bir şekilde disiplin cezalarıyla tehdit edildiler. Okullarımıza polis geldi, görüntüler alındı. Öğrencilerin öfkesi ve bunun sonucunda doğan eylemler sadece tasfiyeler için değildi; aynı zamanda derinleşen yoksulluk, geleceksizlik, niteliksiz ve özelleştirilmiş eğitime karşı yaşamlarımızı geri kazanmak içindi. Ve bu öfke sıralardan sokaklara taşdı. Birçok meydana, il milli eğitim müdürlükleri önünde eylemler yapıldı. Saraçhanede sokaklara dökülen liseliler de vardık. Bu meydanlarda tekrardan hatırladığımız direnme ve isyan pratiklerini, okullarımıza sıra arkadaşlarımıza ve kendi hayatlarımıza da taşıdık. İktidarın liselerden uzak tutmaya çalıştığı her şey sokakta, lise önlerinde, üniversitelilerle birçok alanda dayanışarak öğrenildi. Şimdi liseliler için direniş dolu bir dönemin kapısı aralanıyor.

LİSELİ SERÜVENCİLER KİMDİR?

Liseli Serüvenciler olarak liselerdeki baskılara, cinsiyetçiliğe, ırkçılığa, bilimsel ve anadilde olmayan eğitime karşı dayanışma kanallarını oluşturup bu kanalları büyütüyoruz. Sorunlarımızın çözümünün örgütlü mücadelemizde yattığını biliyor ve liselilerin uzaklaştırılmaya çalışıldığı tüm alanlara liselilerin sözünü hep beraber taşıyoruz. Müdürlerin, MEB'in ve iktidarın liselilerin iradesini yok sayarak aldığı her karara karşı liselilerin kendi karar alma pratiklerini oluşturabilecekleri lise meclislerini yükseltiyoruz.

Kültür sanattan, feminist çalışmalara, özgür ve demokratik lisenin inşasından, anadilde eğitim hakkına birçok pratikte yeniyi, alternatifi oluşturacak ve liseleri dönüştürecek olan liselilerin özne olduğu mücadelenin kendisidir.

Çünkü biliyoruz örgütlü liselileri hiçbir kuvvet yenemez!

Özgür, demokratik liseleri birlikte kuracağız!
Sen de Liseli Serüvencilere katıl!

Özgür ve Demokratik Bir Lise Mücadelesi İçin LİSELİ SERÜVENCİLERE KATIL

NEDEN ÖRGÜTLENMELİ ve BİRLİKTE MÜCADELE ETMELİ?

Bu isyan ne olursa olsun yenilmeyeceğimizin, susturulamayacağımızın göstergesidir. Ancak bu isyanı bir adım öteye götürebilmek için, susmamanın da ötesinde kendi sözümüzü üretebilmek ve tüm bu baskılara karşı hayata geçirebilmek için, bir arada olmalı, organize olmalı ve örgütlü olmalıyız.

Bu süreç içerisinde, toplumun kalanı için olduğu gibi liseliler için ciddi bir örgütlülük sorunu olduğu bir kez daha açığa çıktı. Liseler de solun ve örgütlülüğün kriminalize edilmesinden nasibini aldı ve örgütlerin varlığı bir yana örgüt kelimesi dahi ciddi bir gerginlik unsuru haline geldi. Aslında liselere dair şu an teşhis ettiğimiz tüm sorunlar da bu örgütsüzlüğün bir sonucu olarak değerlendirilmeli. Bugün liselerde yaşanan hiçbir sorun ilk değil, biz mücadele etmezsek son da olmayacak. Bundan yıllar önce proje okul sistemi adı altında hocalarımız bir kez daha

tasfiye edilmişti. Bundan yıllar önce okullara kadın düşmanı müdürler ve hocalara, tarikat bağlantılı yöneticilere peşkeş çekilmeye başlanmıştı. Okul içerisinde politik faaliyet yürütmeye çalışan, liselilerin öz örgütlenmesini

inşa etmeye çalışan arkadaşlarımız baskılar ve disiplin soruşturmaları ile sindirilmeye çalışılmış ve baskılanmıştı. Bugün yaşananlar aslında bu sürecin bir devamı ve biz gücümüzü göstermedikçe, mücadele etmedikçe

de özgür ve demokratik lise kendiliğinden inşa olmayacak. İktidar ve egemenler kendiliğinden geri adım atmayacak ve bize haklarımızı vermeyecek. Sokaklarda da haykırdığımız gibi: "Hak verilmez alınır!"

Liseliler ayakta

Ancak bugün sadece iktidarın baskısı ve saldırısını görmüyoruz. İktidarın tüm propagandalarına rağmen, müdürden, polisten ve aileden gelen baskılara rağmen ayağa kalkan liseli sıra arkadaşlarımızı görüyoruz. Liselerin, eğitimin, sanatın, kararların ve daha birçok şeyin iktidar ve aygıtları tarafından belirlenmesine karşı artık liselilerin sözünü, eylemini, direnişini görüyoruz! Mücadele ettikçe liseliler mücadelenin gücünü anlıyor, özneleşiyorlar. Birlikte hareket etmek, örgütlenmek var olan ama derinlere saklanmış, devlet tarafından bastırıl-

mış gücü açığa çıkartıyor. Bireysel kimliklerden çıkıp daha toplumsal kimliklere örgütlü mücadeleyle erişilebiliyor. Daha farklı bir tanıma eylemi gerçekleşiyor ve öğreniliyor: Başka hayatları, alanları, dünyaları... Bu isyan ne olursa olsun yenilmeyeceğimizin, susturulamayacağımızın göstergesidir. Ancak bu isyanı bir adım öteye götürebilmek için, susmamanın da ötesinde kendi sözümüzü üretebilmek ve tüm bu baskılara karşı hayata geçirebilmek için, bir arada olmalı, organize olmalı ve örgütlü olmalıyız.

İŞÇİ GENÇLİK ELELE 1 MAYIS'A

Devrimi bir günde yapamayabiliriz, ama bir gün yapabilmek için mücadelemizi sürdürmeli ve işçi sınıfı ile ortak bir mücadele hattı örgütlemeliyiz.

19 Mart ile başlayan gençlik isyanının, hedefine gençliğin sorunlarından daha fazlasını koyduğu kısa bir süre içerisinde açığa çıktı. Geleceksizlikten sömürüye, hayatlarımız üzerinde söz sahibi olamamaktan AKP-M-HP faşizmine, gençlik olarak hedefimizde aslında toplumun tüm kesimlerini derinden ilgilendiren meseleler var. Bu durum da gençlik isyanının kampüsle- re sıkışmasını önledi ve aslında 19 Mart'a 40 gün uzaklıktaki 1 Mayıs'ı doğal bir eşik haline getirdi. İsyanı yükselten gençliğin de hızla yüzünü 1 Mayıs'a dönmesi de bu yönüyle tesadüf olarak görülmemeli. Taksim-Kadıköy tartışmaları, İstanbul özelinde 1 Mayıs sürecini biraz zayıflatsa da aslında her iki alanda da yoğunlaşan bir gençlik iradesinin varlığını vurgulamak gerek. Gençliğin bir kesiminin tüm yasaklara rağmen Taksim'de ısrar ettiği, başka bir kesiminin ise Kadıköy'e çağrı yapan sendikaların yanında sınıfla bir araya gelmeyi tercih ettiği bir süreç yaşandı. Ülkenin genelinde ise gençlik hareketinin, uzun yıllardır

en yoğun ve militan katılımı sağladığı 1 Mayıs'ı yaşadığımızı vurgulamamız gerek. Özellikle gençlik hareketi içerisinde merkezi bir yer tutan Taksim-Kadıköy tartışmalarını ise bu bağlamda değerlendirmemiz gerekiyor. Bu tartışma ve tartışmanın yapılaşmış biçimi, aslında 1 Mayıs'ın sahip olduğu potansiyele tam olarak ulaşmasını engellese de gençliğin yüzünü 1 Mayıs'a ve işçi sınıfına dönmesi olmasının öneminin farkına varmalıyız. Meydanlarda sıkça haykırdığımız, "İşçi gençlik el ele, genel greve!" ve "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını gerçekleştirmenin ilk adımını bu 1 Mayıs'ta attık. Ancak bu sloganların bir günde veya ayda gerçekleştirilemeyeceğinin farkına varmamız gerek. Devrimi bir günde yapamayabiliriz, ama bir gün yapabilmek için mücadelemizi sürdürmeli ve işçi sınıfı ile ortak bir mücadele hattı örgütlemeliyiz.

İsyanımızın geleceği
1 Mayıs ile beraber 19 Mart'ta başlayan isyan hareketinin karşısında ki ilk kritik dönemeç

aşılmış oldu. Ancak önümüzde aslında daha büyük bir eşik bizleri bekliyor. Bu hareketin devamlılığı nasıl sağlanacak, sönümlenmesi nasıl önlenecek ve nasıl uzun erimli bir mücadele inşa edilecek? Bu sorulara çok net cevaplar vermek pek mümkün de çok doğru da değil aslında. Ancak belirli genel tespitlerin yapılması ve bazı önlemlerin şimdiden alınması gerekiyor. Karşımızdaki gücü doğru analiz etmemiz ve mücadelemizin bir haftada başarıya ulaşamayacağını kavramamız gerekiyor. Dolayısıyla da hayatın olağan akışına dönme eğilimi içerisinde olacağı gerçeğini gözetenek plan yapmalıyız. Bu durum hemen 18 Mart sürecinin ardından sınavlar ile beraber boykottan vazgeçildiği süreçte de karşımıza çıkmıştı. Çok hareketli ve yoğun geçen günler olsa da uzun erimli bir mücadele doğası gereği hayatın olağan akışının sürdüğü, insanların hayatlarını sürdürmek için, okullarını bitirmek için çalıştığı dönemleri de içinde barındırmak durumunda. Bu dönemler mecburen geri adım gibi görünen durumları

ve daha sakin dönemleri beraberinde getirecektir. Bu gibi dönem ve durumlar karşısında sakin ve akılcı davranmamız gerekiyor.

Uzun erimli bir mücadele

Şu an karşımızdaki ilk sınav ise, okulların dönem sonu ve yaklaşan yaz tatili. Üniversitelerin kapanması ile beraber birçok öğrencinin memleketlerine ailelerinin yanına döneceği bir 3 ay bizleri bekliyor. Bu 3 ay içerisinde tek sorunumuz öğrencilerin dağılmış olması değil, aynı zamanda ailelerin gençlik üzerinde sahip olacağı sönümlendirici etkiyi de hesaba katmamız gerek. Devletin özellikle genç kadınların ailelerini aramayı bir silah olarak kullandığı bir gerçek. Bu atmosferde ailelerinin yanına dönen gençlerden, militan bir eylemlilik beklemek çok gerçekçi olmayacaktır. Ancak bu görece daha sakin geçebilecek periyodu kendi çıkarımıza da kullanmamız son derece mümkün. Harekete dair yapılan en büyük eleştiriler genellikle organize, örgütlü bir gücün eksikliği yönündeydi. Harekete yeni çekilen gençler kendi öz örgütlerinden ve de ideolojik bir kavrayıştan doğal olarak yoksunlardı. Bu üç ay içerisinde örgütlenme çalışmalarını sürdürmemiz ve harekete çekilen gençlerin hareketten kopmasını önlememiz gerekiyor. Geri adım gibi gözüken bu süreçten daha da güçlenerek çıkabilmemiz örgütlenmekten geçiyor.

SEÇİL'DEN ve ALİ'DEN NOTLAR

HEDEFE, AYDINLIK GÜNLERE DOĞRU SEÇİL MURTAZAOĞLU

" İktidarın yıllardır sürdürdüğü faşizm pratikleri 19 Mart sürecinde gençliğin göğe uzanan yumruklarıyla karşılaştı. 19 Mart'tan 1 Mayıs'a yüzlerce tutuklamaya, gözaltına ve artan baskılara rağmen hâlâ sokakları, meydanları doldurmaya devam ediyoruz. Faşizmin üstüne yürüyoruz. Çünkü üniversite öğrencilerinin de Türkiye halklarının da kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Üniversitelerde üretilen bilgi halka ulaşmıyor, ulaştığı zaman da sermayenin kontrolünde sadece zulüm getiriyor. Her dönem barınma krizinin farklı bir vechesiyle karşılaşıyor. İşsizlik ve yoksulluk kısıpıcı geleceksizlik kaygısını derinleştiriyor. Kadınlar kampüslerde, sokakta, evde en yakınlarındaki erkekler tarafından taciz ediliyor veya katlediliyor. Tüm bunların insanların hayatlarında oluşturduğu şok dalgalarının birikimi iktidarın tüm baskı ve zor yöntemlerine rağmen çiftçiyi, işçiyi, öğrenciyi, kadınları sokağa döktü. Her sokakta önlerine kurulan barikatları zorlayan gençler üzerinde bir korku atmosferi yaratılabilmesi için yüzlerce genç tutuklandı. Aralarında ilk defa bir eyleme katılmış genç de örgütlü genç de vardı. İktidarın yaptığı hesaplamada bu tutuklamalar, hareketliliği durduracak ve faşizmi kurumsallaştırma süreci aksamadan sürecekti. Fakat tutuklamaların yaratacağı düşünülen etkinin yapılan hesaplamada etkisiz eleman görevi gördüğü çok kısa bir sürede ortaya çıktı. Eylemler Saraçhaneden Maçka Parkı'na, ülkenin birçok yerindeki meydanlara taşdı. İktidarın küçültmeye çalıştığı dalgalar bir tsunami etkisiyle dönüp kendisine çarptı. Eylemleri kriminalize etme çabası boşa düştü, çünkü orada sadece yüzler yoktu, binler, milyonlar vardı. Bizi üniversitelerde yaptığımız çalışmalardan tanıyan sıra arkadaşlarımız vardı. Ve bir eylemde dâhi "Sıra arkadaşlarımızı serbest bırakın!" sözü eksik olmadı. Öğrenciler arasındaki dayanışmayı kırmaya yönelik süregelen faşist propaganda yine kendi hamlelerinin ters tepmesiyle tuzla buz oldu. Tutsak öğrenciler olarak hapisane içerisinde de dayanışmayı büyültmeye, sıra arkadaşlarımıza güç vermek için üretimler yapmaya devam ettik. Bir an olsun umutsuzluk çukuruna düşmedik. Yapılanların gençliğin öfkesini, cesaretini sindirme operasyonunun bir parçası olduğunun farkındaydık. Bu bağlamda 1 Mayıs'a giderken gerçekleştirilen ikinci operasyonlarla emek-sermaye çelişmesine kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs'ın indireceği darbenin 19 Mart'ta oluşturulan çatlağın büyümesine engel olma çabasının bir ürünü olduğunu söyleyebiliriz. Güneşi zapt edenler bizler olacağız. İkarus'un balmumu kanatlarıyla değil, mücadelenin gücünün yapıstırıcısıyla oluşturduğumuz kanatlarla hedefe, aydınlık günlere doğru gidiyoruz. "

ALİ'DEN NOT

ALİ KILIÇ

" Hiç kuşkusuz tutsaklık süresinin başında en çok canımı sıkan şey, olayların tam yükseldiği an dış dünyadan koparılmanız olmuştu. Tutuklanmanın kendisi bir sürpriz olmamıştı, düşman korkuyla hamle yapıyordu. Cezaevinde yaşayabileceğim en kötü koşulların, ortalama bir öğrenci / işçi hayatının koşullarından farksız olduğunu da biliyordum ama hepimizin aklı sürekli dışarıda; eğer tutsak olmasak dahil olacağımız boykot sürecinde, forumlarda, eylemlerdeydi. Fakat henüz adliyedeyken bile almaya başladığımız güzel haberlerle canlandık. Büyük öğrenci eylemleri, geniş kitlesel tepki, her yanda baş kaldıran kampüsler... Görünen oydu ki halk bizi unutmayor, gençlikse gittiği her meydana ismimizi taşıyan pankartlarla bizim öfkemizi, mücadelemizi de taşıyordu. Yine o mücadele sayesinde çok geçmeden özgürlüğümüze kavuştuk. Şimdi kaldığımız yerden devam ediyoruz, hala tutsak olan arkadaşlarımızın da öfkesini kuşanarak. "

DEVRİMCİ DAYANIŞMA GEREKLİLİĞİ

Vurgulanması gereken bir diğer mesele ise, mücadelenin dostlarımızla ödettiği bedeller. Dostlarımızın hayatın olağan akışına dönüşünü imkânsız kılabilen bu bedelleri beraber omuzlamanın, mücadelemizin yükünü ortak üstlenmenin yollarını bulmamız gerekiyor. Bursu kesilen, yurttan atılan, ev sahibiyile, patronuyla veya ailesi ile sorunlar yaşayan dostlarımıza sahip çıkmamız yalnız bırakmamız gerek.

Bu hem devrimci bir sorumluluk hem de mücadelenin devamlılığı adına bir zorunluluk.

Bunu başarabilmemiz ise, toplumun geniş kesimleri ile bağ kurabilmekten geçiyor. 18 Mart ile başlayan

süreç bir gençlik isyanı olarak kaldığı sürece başarısızlığa mahkûm kalacaktır. Ancak unutmamalıyız ki, bizim isyan ettiğimiz düzene karşı bizimle beraber yürümeye hazır milyonlar var. İşçiler var, kadınlar var. Bu gruplar ile bağ kurabildiğimiz, gençlik isyanının içerisinde bir toplumsal isyan örgütleyebileceğimiz ölçüde başarılı olabileceğiz.

EKONOMİ

Şimşek Programı'nda neden ısrar ediliyor?

2023 seçimlerinden hemen sonra Şimşek'in göreve gelmesiyle birlikte büyük sermayenin çıkarlarının öncelendiğini gördük. Yeni oluşan iktidar blokunun üzerinde anlaştığı Orta Vadeli Program görece istikrarlı bir ekonomik büyüme modeline tekabül eden bir birikim stratejisine dayanıyordu. Öte yandan program, daha genelde de toplumun geniş kesimlerinden destek alabilecek bir hegemonya projesi olarak kabul edildi.

Serkan Nar

AKP-MHP iktidarı uzun süreden bu yana, toplumsal sınıflar ve kesimlerde siyasi ve iktisadi olarak rıza üretme kapasitesini ciddi oranda kaybetmiş, hegemonya krizi içerisinde yol almaya çalışıyor. Dolayısıyla siyasi iktidar açısından hem hegemonya krizini aşmak hem de bu yol alışı yaratmış olduğu boşluğu doldurmak için zora baş vurmak kaçınılmaz. Mevcut rejim zoru, kurulmak istenen nihai rejime içerik kazandıran ve ona rengini veren, bir bütün olarak muhalefetin üstünde sallanan sopaya dönüştürmüştür.

19 Mart itibarıyla AKP-MHP iktidarının bu yol alışına karşı ciddi bir toplumsal muhalefet yükselmiştir. 19 Mart hareketi rejime kısmi olarak geri adım attırsa da rejimin tam olarak geri adım attığını ya da yenildiğini söylemek güç. Üstelik rejimin kendisi de bu yol alıştan ve nihai hedefinden vazgeçmiş değildir.

Sınıflar mücadelesi tarihine baktığımızda bir yenilginin imkânları, toplumsal muhalefetin ve mücadelesinin yükselmesinde ve süreklilik kazanmasında yatıyor. Böyle bir yükseliş iktidar koalisy-nunu açma-alp

19 Mart hareketi rejime kısmi olarak geri adım attırsa da rejimin tam olarak geri adım attığını ya da yenildiğini söylemek güç.

iktidar blokunda bir çatlak yaratılabilir ancak. Ümit Akçay'ın kavramlaştırdığı hâlini baz alırsak "iktidar bloku, siyasi iktidar ile farklı fraksiyonlarıyla burjuvazi ve dar anlamda kurumlar yani bürokrasin-den oluşan bir iktidar yapısıdır. İktidar bloku ekonomik, siyasi

ve askeri güç yoğunlaşmasının bir tezahürü olarak görülebilir. Bu üç bileşen arasında emir-komuta ilişkisi yoktur. Çeşitli konjonktürlerde iktidar bloku içinde bazı ittifaklar yapılabilir. Hatta iktidar blokunun bazı bileşenlerinin diğerlerine karşı, farklı tabi sınıf ya da toplumsal gruplarla ittifak yapmaları da söz konusu olabilir".

Bu yaklaşıma göre iktidar blokuna rengini veren, bir başka ifadeyle ekonomi-politik gidişatı şekillendiren, hâkim sermaye fraksiyonu ile siyasi iktidarın çıkarlarının kesişmesidir. Sermayenin yapısal gücü burada şöyle ifade edilebilir: Kapitalizmde üretim ve istihdam büyük ölçüde özel sektör tarafından gerçekleştirildiği için hem devletin buna uygun dönüşümü hedeflenir hem de iktidar bloku içinde sermayenin çıkarları görece önceliklidir.

OVP iktidar blokunun programıdır

2023 seçimlerinden hemen sonra Şimşek'in göreve gelmesiyle birlikte büyük sermayenin çıkarlarının öncelendiğini gördük. Yeni oluşan iktidar blokunun üzerinde anlaştığı Orta Vadeli Program (OVP) görece istikrarlı bir ekonomik büyüme modeline tekabül eden bir birikim stratejisine dayanıyordu. Öte yandan program, daha genelde de toplumun geniş kesimlerinden destek alabilecek bir hegemonya projesi olarak kabul edildi.

OVP'nin iddialı hedeflerinin gerçekleşmesi ancak emeğe daha fazla baskı yapılmasıyla, ücretlerin baskılanmasıyla sağlanabilirdi. Diğer yandan enflasyonu düşürmek için iç talebi baskılamak yani ekonomik büyümeyi yavaşlatmak hedeflendi. Programın en önemli stratejisi ise emek rejimin sermaye lehine yeniden düzenlenmesi hedefiydi. Bu program halkın daha da yoksullaşmasına, emeğin daha fazla baskılanmasına, hayat pahalılığın artmasına yol açtı. Programın yarattığı yıkım artık katlanılamaz bir hal aldı. İşte bu süreç 19 Mart'ta sokağa çıkan milyonların isyanının yakıtını oluşturdu. Programın yaratmış olduğu yıkıma duyulan öfke sokağın ateşini harlamaya yetti. Halkın yaşamına göz diken uygulamalar, emekçi halkın hayatını kolaylaştıracak herhangi bir çıktı üretememiş ve çökmüştür. Peki, siyasi iktidar bu yıkım programında neden

ısrar ediyor?

Programın çalışıp çalışmaması çok mühim değil. İktidar blokunun içerisinde hâkim sermayenin bu programın devamı konusundaki uzlaşısı söz konusu. Öte yandan aynı zamanda kurulacak nihai rejime mesnet olabilmesi açısından halkın ekonomi yoluyla baskılanması amacını da yerine getirdiği için program uygulanmaya devam ediyor.

Bir diğer husus ise programın AKP-MHP koalisyonuna kazandırdığı hareket kabiliyetidir. Siyasi iktidarın iktisadi ve siyasi olarak tıkanmasının olası sonuçları düşünüldüğünde toplumsal muhalefetin iktidarı sıkıştırması, iktidar blokunun bütünlüğünü korumasını zorlaştırıyor. Bu anlamda siyasi iktidarın hareket alanı daralıyor. İktidar, yeniden oyun kurmanın

zorluklarıyla karşılaşır. O yüzden mevcut program zaman kazanılması açısından da işlev görüyor. Ancak unutmayalım ki Erdoğan'ın 23 yıllık iktidarı boyunca sahip olduğu en önemli özelliği kendi bekası açısından yeni oluşan koşullara göre yeni ittifaklar ve bu ittifaklara uygun olarak yeni stratejiler belirlemesi, iktidar blokunu yeniden konsolide edebilmesidir. Dolayısıyla Erdoğan, kendi hedefine giderken farklı sermaye fraksiyonlarıyla dönemsel ittifaklar yaparak, yürüyüşüne devam edebilir. Başarılı olup olmayacağını toplumsal mücadelenin seyri ve sürekliliği belirleyecektir.

19 Mart sonrası halk daha da yoksullaşacak

Halihazırda işlemeyen ekonomik programın 19 Mart sonrası ekonomik daralmayla birlikte kaçınılmaz olarak ekonomik yıkım getirmesi muhtemeldir. Muhalefet güçlerinin hareketli olduğu bu süreçte ekonomik yıkımın ağırlığı başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesiminin üzerine kâbus gibi çökecektir.

Kemer sıkma politikalarına rağmen enflasyon kontrol altına alınamıyor. Mehmet Şimşek'in iki yıllık ekonomi yönetiminde yıllık enflasyon yüzde 38 seviyesinde tı-kandı, Türk lirası yüzde 83 değer kaybetti. Ek olarak reel ücretler düşmeye devam etti. Maaş zamları sürekli enflasyonun gerisinde kalırken asgari ücretin alım gücü dört ayda 2 bin 600 TL eridi, gelir adaletsizliği derinleşti. TÜİK verilerine göre, yıllık enflasyon yüzde 37,86 olarak gerçekleşti. Yılın ilk dört ayın-da gerçekleşen resmi enflasyon oranı yüzde 13,36'ya çıktı. Buna göre Merkez Bankası'nın yıl sonu enflasyon hedefinin yaridan fazla bölümü sadece 4 ayda aşıldı. Merkez Bankası'nın sürekli enflasyon düzenlemesi yapması, uygulanan programın işlemediğine dair önemli bir göstergedir. Enflasyon Araştırma Grubu'nun (ENAG) verileri çok daha çarpıcı. ENAG'ın nisan ayı enflasyon verilerine göre tüketici fiyat endeksi aylık yüzde 4,46, yıllık ise yüzde

73,88 olarak gerçekleşti. Kısacası enflasyon kontrol edilemiyor. 19 Mart günü kısa süreliğine de olsa kurun çok sert yükselişine engel olamamaları, dövize olan talebin artmasına, bu döviz talebinin de enflasyonla birlikte fiyat artışlarına neden oldu. Fiyat artışları DİSK-AR verilerine de yansımış durumda. DİSK-AR'a göre TÜFE'deki artış 2003'ten bu yana yaklaşık 26,3 kat yaşanırken, gıda fiyatları aynı dönemde 39,3 kat arttı. Gıda harcamaları, düşük

gelirli grupların bütçesinde en geniş yeri kapladığı için bu artış doğrudan geçim sıkıntısı yaratıyor. Yüksek gelir gruplarında gıdaya ayrılan pay daha düşük kalırken, yoksullar temel ihtiyaçlarını bile karşılamakta zorlanıyor.

Faiz artışının sonuçları

19 Mart'ın ardından oluşan ekonomik hasarı önlemek adına politika faizinin yükseltilmesinin en önemli etkisi, reel sektör üzerindeki baskının artması olmuş-

tur. Yüksek faiz oranları, krediye erişimi zorlaştırırken, özellikle küçük ve orta ölçekli işletmelerin finansmana ulaşmasını daha da sıkıntılı hale getirecektir. KOBİ'lerin emek yoğun sektörler olarak istihdamın yüzde 70,5'ini sağladıkları ve kayıt dışı istihdamın en yoğun sektörlerini KOBİ'lerin tuttuğu düşünüldüğünde buradan çıkarılacak en önemli sonuç işsizliğin daha da artması, işini kaybeden işçilerin sokağa atılmasıdır. Halihazırda işlemeyen ekonomik programın 19 Mart sonrası ekonomik daralmayla birlikte kaçınılmaz olarak ekonomik yıkım getirmesi muhtemeldir. Muhalefet güçlerinin hareketli olduğu bu süreçte ekonomik yıkımın ağırlığı başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesiminin üzerine kâbus gibi çökecektir. Her ne kadar CHP, Şimşek yönetimini giderek daha sert eleştirse de partinin stratejisinin halkın öfkesini sandıkla heba edilebilme riski barındırdığını unutmamak

gerekir. Bu nedenle, orta ve uzun dönemli bir ekonomik ve siyasi programa dayanan bir mücadele ile bunun söylem, araç ve kurumlarının yaratılması hayati önemde. Halkın acil ve gündelik sorunlarını dile getirecek alternatif bir iktidar program önerisi sosyalist solun bakiyesinde mevcut. Ancak süreç sosyalistlerin cüretle buraya girdi yapmasına bakıyor. Türkiye'de kapitalizmin daha yerleşik olduğu metropollerde 1 Mayıs katılımının çok güçlü olması, özellikle gençlerin ve işçilerin önceki yıllara göre daha fazla katılım göstermiş olması önemli. 19 Mart ve 1 Mayıs arasındaki diyalektik bağın kurulmasıyla önümüzdeki sürecin mücadele biçimleri açığa çıkacaktır. İşçi sınıfının önemli bir bölümünün -metal işçilerinin- bu süreçte TİS sürecine girecek olmalarıyla ekonomik taleplerin daha yoğun dillendirileceği ve mücadelenin daha da yükseleceği aşikâr.

DÜNYA

Efecan Özcan

Kapitalist dünyanın iki devi, Çin Halk Cumhuriyeti ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki çelişkiler, bir kez daha dünya halklarının gündemine oturmuş durumda. Ne var ki bu gerilim, iki egemen devlet arasındaki basit bir ticaret savaşından ya da hegemonya mücadelesinden ibaret değildir. Bu, kapitalist-emperyalist sistemin kendi iç çelişkilerinin derinleştiği bir tarihsel momenttir.

ABD, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana inşa ettiği dünya hegemonyasını korumak için sistematik bir yayılmacı işgal politikası izliyor. Bu saldırganlığın son durağı, 21. yüzyılın başından itibaren hızla kapitalistleşen ve küresel sermaye birikiminde merkezi bir rol oynamaya başlayan Çin oldu. Çin'in Kuşak ve Yol Girişimi, Asya-Pasifik'teki altyapı yatırımları, Afrika ve Latin Amerika'daki ekonomik nüfuzu; ABD'nin egemen sınıflarında, dünyanın kaynakları üzerindeki kontrolün elden gitmesi korkusunu derinleştirmiştir. Kapitalist dünyanın iki devi, Çin ve ABD arasında giderek tırmanan gerilim, yalnızca jeopolitik hesaplarla değil, her iki ülkenin içsel ekonomik bunalımlarıyla da yakından ilişkilidir. Bu, hegemonik bir çatışma olmanın ötesinde, sermayenin krizlerine karşı verilen sistemsal tepkilerin çarpıştığı

bir düzlemdir. Kapitalist dünyanın uçlarındaki güçlü ülkelerin arasındaki rekabetin oluşturduğu gerilim, tıpkı birinci ve ikinci paylaşım savaşlarının öncesindeki gibi yeni bir bunalım evresine girildiğinin işaretlerini veriyor. Buradan üçüncü dünya savaşının çıkıp çıkmayacağı öngörüsünü geçtiğimiz yüzyıla göre yapabilmek çok daha zor. Çünkü kitle imha silahlarının

Mesele yalnızca Çin'in yükselişi ya da ABD'nin düşüşü değildir. Asıl mesele, dünya kapitalizminin genel bir meşruiyet krizine sürüklenmiş olmasıdır.

özel- nükleer cepheliğin ciddi miktarlarda olması, böyle bir savaştan zaferle çıkmanın da esasında yok olmuş olacağı bir savaşı gözler önüne serdiği için topyekûn savaşların çıkması bir noktada engelleniyor. Ancak bu yerini; ABD'nin, Rusya'nın ve Çin'in bölgesel vekalet savaşlarında, savaş bölgelerinde kendi rüştünü ispat etmek isteyen geri

kapitalist ülkelere destek sunarak halkların felaketini getiren bölgesel hegemonya savaşlarına bırakıyor.

İki taraf da sıkışmış: Kapitalizmin çöküşü
ABD'nin Çin'e yönelik yüksek teknoloji ambargosu (örneğin Nvidia ve ASML'e Çin'e gelişmiş çip satışı yasağı), yalnızca Çin'in teknolojik gelişimini değil, aynı zamanda ABD'li teknoloji devlerinin kâr beklentilerini de sınırlıyor. Öte yandan Çin'in "iç döngü" stratejisi, yani iç tüketimi artırmaya dayalı yeni büyüme modeline geçişi, gelir dağılımındaki devasa eşitsizlik nedeniyle sınırlı kalıyor. Çin'de en zengin yüzde 10'luk kesim, toplam gelirin yaklaşık yüzde 41'ine sahip.

Bu tablo, iki ülkenin de kendi içlerinde sermaye birikim sürecinde tıkanıklık yaşadığını ve bu tıkanıklığı dışa dönük saldırganlıkla aşmaya çalıştığını gösteriyor. Yani mesele yalnızca Çin'in yükselişi ya da ABD'nin düşüşü değildir. Asıl mesele, dünya kapitalizminin genel bir meşruiyet krizine sürüklenmiş olmasıdır. Ne Çin'in devlet kapitalizmi ne de ABD'nin Trump'ın yönetime gelmesi ile gelen faşist politikaları bu çıkmazdan bir "çözüm" sunabiliyor.

Emperyalist rekabetin yeni perdesi: Çin ve ABD gerilimi

Kapitalist dünyanın iki devi, Çin ve ABD arasında giderek tırmanan gerilim, yalnızca jeopolitik hesaplarla değil, her iki ülkenin içsel ekonomik bunalımlarıyla da yakından ilişkilidir.

Bölgede diplomasi trafiği

Bölgedeki diplomasi trafiği, malumun ilanı olacak yeni cepheleşmenin öncesinde bir dizi diplomatik çaba olarak görülebilir. İran-İrak hattı her an ateş çemberinin içerisine çekilebilir. Suriye hattındaki gelişmeler İran-İrak hattındaki gelişmeleri bizatihi etkileyecektir.

Özcan Avcı

(...) 1. sayfadan devam

3) Hakan Fidan'ın mart ayının sonundaki Washington ziyaretinde ABD Dışişleri Bakanı Marco Rubio ile görüşmesi.
4) Colani'nin nisan ayının ilk yarısında 4. Antalya Diplomasi Forumu görüşmesi ve hemen ardından BAE ziyareti.
Bu görüşmelerin her biri kendi içerisinde özgün sebeplere sahip olmakla birlikte hepsi bir arada ele alındığında İran, ABD ve Siyonist Devleti'nin arasındaki gerilimde Türkiye'yi de içerisine çeken yeni bir bölge denkleminin devrede olduğunu görebiliriz.

İran-İrak hattı

7 Ekim 2023'teki Hamas'ın Siyonistlerin yerleşim birimlerine saldırısı sonrası İran'ın bölgesel nüfuz anlamında özellikle Filistin direniş örgütleri ve Lübnan Hizbullah'ı çevresinde yakaladığı momentum, 27 Eylül'de Hizbullah lideri Nasrallah'ın katli sonrası büyük bir darbe aldı. Bu kayıpla eş zamanlı gerçekleşen Lübnan cephesindeki Siyonist ilerleyiş ve "Direniş Ekseni" olarak tariflenen direniş örgütlerindeki zayıflama İran'ın bir diğer mevzi kaybıydı. 8 Aralık'ta Esad'ın düşüşü aynı zamanda bir bakıma İran'ın Suriye'deki yenilgisiydi. Hizbullah'ın Lübnan sınırlarına çekilişi ile Suriye'de İran destekli güçlerin kalmadığı bir süreçti bu aynı zamanda. Ek olarak Şam'ın düşmesi "Direniş Ekseni"nin kara bağlantısının kopmasına yol açmış, İran'ın Tahrir-Bağdat-Şam-Beyrut hattını zayıflatmıştır. Haliyle bugün İran bölgede pivot devlet olma hedefinde büyük kayıplar almış, bölgesel nüfuz

anlamında Irak'a sıkışmıştır. Bu sıkışmanın üzerine bekleneneği gibi ateş çemberine İran ve Irak'ın gireceğini görmek pek de zor olmasa gerek. Yukarıda bahsi geçen dört diplomatik görüşmenin çerçevesi tabii ki bu mevcut denklem. Özellikle de Abbas Arakçı ile Witkoff görüşmesinin ve Sudani ile Barzani görüşmesinin çerçevesi önemli. İran açısından bu diplomatik temaslar epey mecburi bir hal aldı. Bir yandan ABD ile nükleer müzakereleri sürekli gündemde tutmak, bir zorunluluk olarak yürütmek ve yaptırımların kalkmayacağı da bilerek ticari ilişkilerin öyle ya da böyle sürmesini zorlamaları gerekiyor. Öte yandan Rusya-Çin eksenini de askeri ve ticari ilişkilerin sürdüreceği özel bir diplomasi yürütmek gibi bir rota ihtiyacı geçtiğimiz aylarda Pezeşkiyan gibi reformcu bir ismi Cumhurbaşkanı olarak razı görmeye kadar gitmişti. Bugünkü sıkışma bunun çok daha fazlası bir stratejik manevra kabiliyetine ihtiyaç duyuyor. Dolayısıyla Abbas Arakçı ve Witkoff görüşmelerinin temeli de nükleer müzakereler olmakla birlikte bölgede İran açısından bir savaş çemberinin içerisinde kendilerini bulmamak için bir arayış hali de yatıyor. Dini lider Hamaney'in bu görüşmelere dair açıklamaları da İran'ın olası bir cepheleşmeye daha girmemek için bir arayış halinde olduğunu

gösteriyor. "Tedbiri elden bırakmayın, askeri açıdan hazırlıklı olun!" Sudani ve Barzani görüşmelerinin de temeli İran ile birlikte Irak'ın da olası bir savaş çemberine girebileceği olasılığı ile ilişkili. Gelecekteki olası bir savaş ihtimali sadece Bağdat yönetimini etkilemeyeceğinden kaynaklı, ki bu ihtimal Erbil yönetimini de çembere çeker Süleymaniye yönetimini de, böylesi bir görüşme ihtiyacı hissedilmiş olsa gerek. Görüşmenin kapsamına bakacak olursak, Bağdat ve Erbil arasındaki sorunların masaya yatırıldığını görüyoruz. Federasyon süreçleri, petrolün kontrolü, Kerük'ün geleceği gibi gündemler bunlar. Bunlar çözüme kavuşsun ki, Irak savaşın içerisinde kendini bulursa ortak hareket edilebilsin gibi kaygıların olduğu görülüyor.

Suriye hattı

İran, ABD ve Siyonist Devleti arasındaki gerilimde, İran'daki mevcut zayıflama dolayısıyla bölgede Türkiye'nin de manevra yapabileceği bir zeminin önü-

nü açtı. 8 Aralık Şam'ın düşüşü ardında yaşananlar ve Colani'nin kazandığı inisiyatif aynı zamanda Türkiye'nin de kazandığı inisiyatif oluverdi. Siyonist Devleti'nin bölgedeki ilerleyişini ve İran'ın bölgedeki nüfuzunun yanında Türkiye de daha ileriden bir pivot devlet olma arayışında mevzi kazanmış bulundu. Tabii Türkiye'nin Suriye'deki varlığı Siyonistler tarafından hoş karşılanmamış olacak ki, Türkiye'nin Şam'ın merkezine yakın konuşlanmak istediği T4 ve Şayrat hava üslerine Siyonistlerin saldırıları gerçekleşti. Bu hava üsleri senelerdir Siyonistler tarafından bombalanıyordu. Fakat önceki senelerdeki saldırı gerekçeleri Suriye'deki İran yanlısı güçler tarafından Golan tepelerinin bu üsler kullanılarak vurulduğu idi. Şimdi Türkiye'nin bu üslerde konuşlandığının bilinmesine rağmen ve Golan tepelerinin Suriye'deki İran yanlısı güçler tarafından vurulabilme ihtimali kalmamasına rağmen gerçekleşti. Çok açık bir şekilde Türkiye hedef alındı. Bunun üzerine Hakan Fidan Washington'a gitti, mevkidaşı Marco Rubio ile görüştü. Ardından Colani 4. Antalya Diplomasi

Forumu'na geldi ve hemen akabinde BAE'ye gitti. Görünen o ki, İran'ın kaybettiği saha Türkiye tarafından doldurulmaya çalışılırken, Siyonistler buna razı değiller. Onlar da aynı zamanda boşalan sahalarda ilerlemeye talip görünüyorlar. Aynı zamanda Tel Aviv ve Şam arasında diplomatik ilişkilerin oluşturulması yönünde kimi adımların atılması diğer bir dertleri gibi duruyor. 8 Aralık'tan bu yana bilfiil Siyonistlerce vurulan Suriye sahası ve buna tek kelime dâhi etmeyen Colani yönetimi, diplomatik ağırlar kurarak yerini tahkim etmeye çalışıyor. İşine geldiği gibi başta Kürtlerle ilişkiler olmak üzere Türkiye'yi ilgilendiren meselelerini Türkiye ile, Siyonistlerle olan meselelerini BAE aracılığıyla Körfez Ülkeleri ile çözmeye derdinde gibi görünüyor. Sonuç olarak, bölgedeki diplomasi trafiği, malumun ilanı olacak yeni cepheleşmenin öncesinde bir dizi diplomatik çaba olarak görülebilir. İran-İrak hattı her an ateş çemberinin içerisine çekilebilir. Suriye hattındaki gelişmeler İran-İrak hattındaki gelişmeleri bizatihi etkileyecektir.

Sudani ve Barzani görüşmelerinin de temeli İran ile birlikte Irak'ın da olası bir savaş çemberine girebileceği olasılığı ile ilişkili.

Kanal İstanbul: Sermayenin yıkım coğrafyası

Esas dönüşüm, gözle daha zor görülen yerlerde. Kanal, yalnızca suyu değil, mülkiyeti de yönlendiriyor. Güzergâh boyunca arazi el değiştirdi. Konut projeleri için haritalar yeniden tasarlandı. Proje, kent yoksullarını da böylece yerinden edecek.

Zeynep Küçükkeskin

Katı olan her şey buharlaşıp havaya karışıyor, kutsal olan her şey dünyevileşiyor ve insanlar nihayet kendi gerçek yaşam koşulları ve diğer insanlarla ilişkileriyle yüzleşmeye zorlanıyorlar. Marx'ın 177 yıl önce Komünist Manifestoda kurduğu bu cümle, bugün Türkiye'de, Kanal İstanbul projesinin çevresinde şekillenen dönüşümü açıklamak için yeniden dillendirilmeyi ve düşünülmeyi hak ediyor. Toprağı yerinden oynatan, suyun yönünü değiştiren, yaşam alanlarını haritalardan silip ihalelere konu etmeyi planlayan bir dönüşüm bu. Sermaye, kendine alan açmak için doğayı ve müşterekleri betonla örtüyor. Kanal İstanbul kimi zaman tüm spekülasyonlarıyla güdültülü, kimi zaman gündemde geride kalmış sessiz sakin. Haritada yok, ama zihnimizde çoktan çizilmiş bir hat. Sazlıdere'den Karadeniz'e kadar uzanacak. Tüm hıncıyla ormanların, tarlaların, suyun ve hayatların içinden geçecek. 2011'de "çılgın proje" denilerek tanıtıldığında arkasındaki hesap belliydi: Boğaz trafiğini

bahane edip kentin kuzeyinde yeni bir sermaye üssü kurmak. Planlanan güzergâh; İstanbul'un su havzalarını, orman varlığını ve tarım alanlarını açıkça yok etmeyi hedefliyor aslında. İktidar için bu çılgın mühendislik oyunları ekonomik buhrandan çıkış için inşaatı araçsallaştıran bir kalkınma illüzyonu. Bu projeyle aynı zamanda Karadeniz ile Marmara Denizi arasındaki deniz yaşamı da geri dönülmez biçimde etkilenecektir. Boğaziçi Üniversitesi'nin 2023 raporuna göre tuzluluk oranı değişecek, oksijen azalacak, balıklar yok olacak, kıyı ekosistemleri değişecektir. Ayrıca kazı sürecinde ortaya çıkacak hafriyat yeraltı su sistemlerine zarar verebilirken, yapay su hareketleri yer kabuğunda basınç değişimlerine yol açarak deprem riskini artırabilir ve İstanbul gibi bir şehirde doğru-dan yaşam güvenliğini tehlikeye atmak demektir.

Sermaye için beton, halk için yıkım

Esas dönüşüm, gözle daha zor görülen yerlerde. Kanal, yalnızca suyu değil, mülkiyeti de yönlendiriyor. Güzergâh boyunca

arazi el değiştirdi. Konut projeleri için haritalar yeniden tasarlandı. Proje, kent yoksullarını da böylece yerinden edecek. İstanbul'un kuzeyinde, tarım arazileri ve su havzaları üzerinde yükselen lüks konutlar, bölgeyi rant ve spekülasyonun merkezi yapacak. Halk bu bölgelerden sürülecek, yoksullar kentin çeperlerine itilecek, az da olsa hâlâ nefes alınan her yer biraz daha ellerimizden kayacak. Kanal İstanbul'un maliyeti de devasa: Resmi açıklamalar 15 milyar dolar ile başladı, 65 milyar dolara kadar yükseldi. Ekonomik krizin ortasında, bu maliyet nasıl karşılanacak? Şirketler kanalı yapacak, devlet geçiş garantisi verecek. Köprüler ve otoyollar gibi bu da iktidarın bitmek bilmez projeleriyle halkı borçlandırma yöntemlerinden biri. Peki halk ne diyor? İstanbul Planlama Ajansı'nın 2025 tarihli araştırmasına göre, halkın yüzde 77'si Kanal İstanbul'a karşı. Yani yalnızca çevreciler, akademisyenler, mühendis odaları değil; halk da bu projeyi istemiyor. Yine de iktidar durmuyor.

Sazlıdere Havzası içme suyu statüsünden çıkarılıp 24 bin TOKİ konutunun inşasına başlandı. Görünen o ki, kararların kaynağı halkın iradesini hiçe saymak uğruna sınıfsal çıkar. Bu haliyle Kanal İstanbul, ekolojik felaketlerin eşliğinde gezinen Türkiye için bir tür Demokles'in Kılıcı. Varoluşla ölüm arasında başımızda sallanıp duruyor. Salınımı bittiğinde yalnızca coğrafya değişmeyecek. Yaşamın anlamı da yerinden kayacak.

Sezaryen, vajinal doğum: Ataerkil kapitalizmin acı sancısı

2025'in Aile Yılı ilan edilmesiyle artan bir doz olduğu aşikâr fakat yöneten sınıfın ataerkil kapitalist sınıf olması gerçekliği biz ezilen işçi sınıfı kadınlarının bu konuya her iki sistemin birbirine güç veren yerlerini analiz etmesini zorunlu kılıyor.

İrem Kayıkçı

Her şeye dair fikirleri var erkeklerin. Kadınlar neden doğurmalı ve nasıl doğum yapmalı, kaç çocuk doğurmalı... Sadece doğum konusunda değil tabii; kadınların bedeni, cinselliği, tercihleri konusunda da her şeye dair söz söylemeyi kendilerine hak görürler. İşte ataerki dediğimiz binlerce yıldır süregelen erkek egemen sistem tam da bunu yapıyor. Konu doğurmak olunca hemen yüzümüzü çevirmemiz gereken bir diğer sistem ise kapitalist üretim sistemi ve neoliberal politikalar oluyor. Konu AKP'nin Sivaspor ve Fenerbahçe maçına gönderip erkek futbolcuların eline tutuşturduğu

"Doğal olan normal doğum" pankartıyla gündemimize en yüksek perdeden girmiş oldu. Hemen ardından ise Resmi Gazete'de 19 Nisan Cumartesi günü yayımlanan "Sağlık Bakanlığı'nın Ayakta Teşhis ve Tedavi Yapılan Özel Sağlık Kuruluşları Hakkında Yönetmelik" ile tıp merkezlerinde planlı sezaryen yapılamayacağına dair haber geldi.

Yakamadıkları cadıların yüzlerce yıllık savaşı

Yeni bir konu mu? Hayır. Ataerki için binlerce yıllık, kapitalizm için yüzlerce yıllık, AKP için de onlarca yıllık bir konu. 2025'in Aile Yılı ilan edilmesiyle artan bir doz olduğu aşikâr fakat yöneten sınıfın ataerkil kapitalist

sınıf olması gerçekliği biz ezilen işçi sınıfı kadınlarının bu konuya her iki sistemin birbirine güç veren yerlerini analiz etmesini zorunlu kılıyor. Şunları sormak zorundayız mesela: 1750 civarında olan hastane sayısının yüzde 40 neden özel hastane? Sağlık Bakanı dahil bu özel hastane patronları bizim sırtımızdan ne kadar zenginleşti? 2000'lerin başında yüzde 10'lar da olan sezaryen doğum oranı 2020'lerde neden yüzde 60'ları bulmuş durumda? Hekimlere getirilen performans sistemi ve kamu hastanelerinin kapasite sorunu bu artışı nasıl etkiledi? Hükümetin yıllardır dediğinin aksine hekimler giderek daha çok yoksullaşırken, daha çok şiddete maruz bırakılırken kimler, hangi hastaneler sezaryen doğum ücretleri ile zenginleşti? 90'larda bile sağlık ocağında çalışan ebeler evlere gelip kadınların doğum yapmasını sağlarken bu ebeler neden şimdi yok?

Kutsal aile bir yalan, kadınlara masallardan kalan

2025'i Aile Yılı ile bunları normalleştirmeye çalışıyorlar aslında: erkek şiddeti sonucunda katledilen kadınların yüzde 80'inin aile içerisinde öldürülmesini, özellikle boşanan ya da boşanmak isteyen kadınların erkek-devlet şiddeti ile terbiye edilmeye çalışılmasını, 10 mil-

yon kadının ev ve bakım emeği yüzünden çalışma hayatında olmadığını, ASM'lerde önleyici ve koruyucu sağlık hizmetlerine ulaşamaması vd. Ataerkil kapitalizmin 13.-15.yy arasında ilksel birikim sürecinde aralarında binlerce ebe ve şifacının da olduğu kadın cadı diye yakılmış ve ardından erkek egemen bir tıp bilimi inşa edilmişti. İlk nüfus sayımı politikaları da o günden bu zamana kadınlar üzerinde basınca dönüşmüştü. O zaman neye itiraz ettiysek şimdi de ona ediyoruz! Ucuz emek gücüne ihtiyaçları var, onu sayıyorlar. Ne kadar kadını erkek şiddetiyle ev-aile içine hapsederiz, ücretsiz ev emeği harcamalarını sağlarız diyorlar. Erkek şiddeti işe yaramadı mı o zaman erkek-devlet politikalarıyla yasa, yasak hepsini devreye sokalım diyorlar. Yoksa nasıl daha çok zenginleşecekler? Yoksa milyonlarca kadının kadın, yaşam, özgürlük isyanını nasıl bastırmaya çalışacaklar? Yıllardır örgütlü kadın mücadele karşısında yapamadılar. Örgütlere saldırmaları da bu yüzden. Sosyalist feminist mücadelenin hem ataerkiyi hem de kapitalizmi hedefe alması karşısında yapamadılar. İşçi sınıfı ve kadınlar daha çok örgütlenmeli ve bu iki sistemin sömürü çarklarına çomağı sokmalı. İşte tam da bu kar sancıları yüzünden.

Akran zorbalığına DUR DE!

Sedanur Uğur

2025'in ilk yarısına yaklaşırken çocuklar için cehenneme çevrilen ülkede her güne başka bir ihmal ve istismara uyanıyoruz. Menenjit aşısının ücretli olmasından dolayı aşı olamayan çocukların ölümü, çocuk iş cinayetlerinin artması, okulsuzlaşma oranının fazlalığı, eğitimin bilimsellikten giderek uzaklaşması, öğretmenlerin görevlerinden alınması, cezaevlerinde çocuk sayısının artması... Tüm bu olayların ve olguların yanında belki de hiç gündemimizde olmayan zorbalık karşımıza en sert hâliyle çıktı. Ahmet Minguzzi, akranları tarafından öldürüldü.

Canavar değil suça sürüklenmiş çocuk!

Mattia Ahmet Minguzzi'nin ölümünün hemen ardından çıkan haberlerin başlıkları ve içerikleri daha da kan dondurucuydu. Ölüme neden olana çocukları canavarlaştıran, en ağır cezaları almasını isteyen insanlar beliriverdi. Neredeyse herkes bu cinayetin neden ve nasıl işlendiğine, arkasında yatan nedenlere bakmaksızın sadece olay anına odaklandı; çocukların en ağır cezaıyla yargılanmasını savunarak, çocuk oluşlarının cezaî sorumluluklarını hafifletmesi gerektiğini söyleyip durdu. "Çocukların ceza yaşı düşürülsün, çocuklar ceza indiriminden yararlanmasın." gibi söylemler ortaya çıktı. Gerçekten olayın dehşet vericiliğini iki çocuğun sürüklendiği suça nasıl indirgeyebiliriz? Kimse ülkede artan çocuklar arası şiddetten bahsetmeyecek mi? Bu yazdıklarım Ahmet'in ölümünün üzerine örtmek, olanlara kayıtsız kalmak demek değil. Ama şunu unutmayalım ki Ahmet'in ölümü de önlenebilirdi. Şimdi bu konu çocuk haklarından uzak, sadece yüksek ceza odaklı tartışılınca çözüm gelmeyecek, adalet de. Gelin bir de bu olaya çocuk hakları odaklı biraz bakalım.

Suçta sürüklenen çocuk(lar) sonuçtur!

Bastıra bastıra söylememiz gereken cümle bu sanırım. Bu çocuklar neden bu "suçu" işledi? Nedenlerine bakılmayan ve çözülmeyen cinayetler tekrarlanmaya sonuna kadar açıktır. Şiddet görmeyen çocuk, ihmale, istismara maruz kalmayan bir çocuğun şiddet uygulaması hele de birini öldürmesi mümkün değil. Hep söylüyor ve yazıyoruz çocuklar bir sınıfın bir toplumsallığın içine doğarlar. Yoksul bir ailenin içine doğan bir çocuk ellerini kollarını kullanmayı başarabildikten sonra çalışmaya başlıyor. Kızlar evde kardeş bakıyor, oğlanlar ya hemen çalışıyor ya her yanını sarmış olan şiddetin bir yerinden tutuyor: Çetelere karışıyor, uyuşturucuya bulaşıyor, suça sürükleniyor... Bu gerçeklik içinde büyüyen çocukları koruma zorunluluğu olan devlet nerede? Çocukların suça sürüklendiğini fark ettiği an cezaevine yollamakla meşgul... Koruyucu önleyici hiçbir politika yok! Peki bu şiddet sarmalında akranları tarafından öldürülen tek çocuk Ahmet miydi? Hayır. 2024 yılında en az 13 çocuk akran şiddeti yüzünden yaşamını yitirdi. Çocuk cezaevlerindeki çocukların sayısı da giderek artıyor...

Peki çözüm ne?

Çözüm sadece "ceza" vermek ya da cezayı artırmak değil. Bu cinayeti yaratan sebeplere iyi bakmalıyız. Çünkü bu oldukça sınıfsal bir mesele... Olaylara çocuk odağından bakmak asıl mesele. Çocukları suça sürükleyen yapısal nedenler – şiddet, yoksulluk, dışlanma, eğitim ve koruma sistemlerindeki eksiklikler– görünür kılınmalı ve bu alanlarda etkili sosyal politikalar hayata geçirilmelidir. Adalet, cezaıyla değil; anlayış, koruma ve dönüşümle mümkündür. Suça sürüklenen her çocuğun arkasında, onun korunmasını sağlayamayan bir toplum, bir sistem ve bir ihmal zinciri vardır. Talebimiz: tüm çocukları koruyan ve güçlendiren, çocuk hakları odaklı politikaların acilen hayata geçirilmesi olmalıdır. Adaletin tüm çocuklar için sağlanması olmalıdır.

PARTİ'DEN

Ge Grid Grevi belgeseli gösterimde

MESS'in dayattığı sefalet zammına karşı Birleşik Metal-İş öncülüğünde direnen metal işçileri grev yasaklarına rağmen kazanımlarını elde ettiler. Tüm bu süreçte işçilerle beraber olan TÖP örgütleri Gebze'de bulunan Ge Grid fabrikasında 33 gün süren grevi kayıt altına alarak "Metalde Sınıf Dayanışması: Ge Grid" belgeselini ortaya çıkarttı. Yönetmenliğini Ali Çadircı ve Sinan Aktaş'ın yaptığı belgeselin ilk gösterimi Gebze Birleşik Metal-İş 1 Nolu Şubede Ge Grid işçileri ve Sözcüler Kurulu üyesimiz Pelin Kahiloğulları'nın katılımıyla gerçekleşti.

Gençlik örgütleri Üç Fidan'ı andı

Katledilişlerinin 53. yılında Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan İstanbul'da Özgürlükçü Gençlik, Sol Genç, DİP Gençliği, EHP Gençliği, MFT ve TKH Gençliği'nin ortak organizasyonu ile Taksim AKM'den Dolmabahçe'ye yapılan kitlesel bir yürüyüşle anıldı. Üç Fidan ülkenin her yanında çeşitli gösterilerle anılırken İzmir'de de Özgürlükçü Gençlik üyeleri Bornova sokaklarında kalabalık bir anma gerçekleştirdi.

ÇETE DÜZENİNİ YIKALIM
DEMOKRATİK CUMHURİYETİ BİRLİKTE KURALIM

PARTİ GÖNÜLLÜSÜ OLMAK İÇİN KODU TARATIN

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00

Ekmek, barış ve sosyalizm için 1 Mayıs'ta meydanlar doldu

19 Mart darbesinden sonra sokaklara inen milyonlar ülkenin hemen hemen her yanında yağın sağanak yağmura ve soğuğa rağmen 1 Mayıs'ta meydanları doldurdu. Başta İstanbul olmak üzere ortaklaşan her yerde Toplumsal Özgürlük Partisi, Türkiye İşçi Partisi ve Emekçi Hareket Partisi kortejlerini "Kurtuluş Yok Tek Başına" yazılı ortak pankartı arkasında oluşturdu.

Üniversiteli ve liseli gençliğin darbe süreci ile birlikte açığa çıkarttığı enerji hem 1 Mayıs alanlarında hem de Toplumsal Özgürlük kortejlerinde ciddi bir yoğunluk oluşturdu. Gençlik dışında işçilerin, kadınların, çocukların kendi kortejleriyle katıldıkları mitingler gün boyu devam etti. İl ve ilçelerde düzenlenen şenlik, piknik, kahvaltı ve forum

organizasyonları ile hazırlanan 1 Mayıs süreci gazetemizin özel sayısının yaygın dağıtımı ve afişleme ile zenginleştirildi. İstanbul'da düzenlenen şafak operasyonu ve gözaltılar ile çalışmalara sekte vurulmaya çalışılsa da mitinge katılım ve olumsuz hava şartlarına rağmen yaşanan coşku ile bu çaba amacına ulaşamamış gözükte.

Yoldaşları geri aldık

19 Mart sonrası yükselen halk hareketini sindirmek için sosyalistlere ve öğrenci gençliğe dönük operasyonlar sonucu yüzlerce kişi gözaltına alındı, 301 kişi ise tutuklandı. Şafak operasyonları ile gözaltına alınanlar uydurma suçlamalarla cezaevlerini doldurdu. Aralarında parti üyeleri-mizin de bulunduğu tu-

tuklular yaklaşık iki hafta sonra serbest bırakıldı. İstanbul'dan MK üyemiz Kubilay Çelik ile Seçil Murtazaoğlu ve Ali Kılıç Silivri'den, İzmir'den de MK üyemiz ve İzmir İl Sözcümüz Erkan Gökber ise Menemen'den serbest bırakılırken yoldaşlarımız partililer tarafından karşılandılar.

